SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 119, ЧИСЛО 5, П'ЯТНИЦЯ, 3 ЛЮТОГО 2012 РОКУ 1893 Vol. 119, No. 5, FRIDAY, FEBRUARY 3, 2012 $1.00

ПАРЕ попередила Україну

Парламентська Асамблея Ради Европи 27 січня схвалила резолюцію щодо України, у якій висловила занепокоєння вадами українського правосуддя, недосконалістю нового закону про вибори, станом здоров'я ув'язнених Юлії Тимошенко, Юрія Луценка та Валерія Іващенка. Асамблея чітко заявила, що виступає за скасування звинувачень колишніх урядовців і попередила: якщо вимоги не будуть виконані – можливі санкції. Кореспондент УНІАН Анна Ященко звернулася до політиків України з запитанням: „Чи дослухається цього разу Віктор Янукович до рекомендацій Европи і чим загрожує для України невиконання вимог ПАРЕ?". Нижче вміщено відповіді декого з них.

Ольга Герасим'юк,
член Моніторинґового комітету ПАРЕ, народний депутат:

Це дуже жорстка резолюція. Вона свідчить про те, що ситуація в Україні сприймається однозначно як тривожна. Слухати виступи щодо України було сумно. Не було такого виступу, який би не починався зі слів про те, що політично вмотивовані переслідування в країні – це найперша проблема, що судова система викликає жахливі почуття, що люди перебувають в ув'язненні з недоведеною виною, що майже 99 відс. справ виграє прокуратура, що з усіх запобіжних заходів переважно обирають ув'язнення.

Такого рядка, що можуть бути застосовані санкції, я не пам'ятаю в жодній з резолюцій, які ухвалювалися на моїй пам'яті. Навіть стосовно Росії, коли йшлося про російсько-грузинську війну. Логіка дій Віктора Януковича незрозуміла. Він наштовхується на сиґнали, які для державного діяча є тривожними. Можливо, йому треба навчитися розуміти ці сиґнали?

(Закінчення на стор. 5)

Концерт в Києві відзначив 20-річчя дипломатичних взаємин України і США

Промовляє Посол США в Україні Джон Ф. Тефт. (Фото: Посольство США в Україні)

КИЇВ. – 20 січня Посольство США організувало концерт у Жовтневому палаці на відзначення 20-ої річниці встановлення американсько-українських дипломатичних взаємин.

США визнали незалежну Україну 25 грудня 1991 року. Наступного дня повірений у справах Місії США Джон Гундерсен обмінявся дипломатичними нотами з Міністром закордонних справ Анатолієм Зленком, встановлюючи формальні відносини між США й Україною. 22 січня 1992 року в Києві було відкрите Посольство США.

Посол США Джон Ф. Тефт виступив з промовою, у якій зокрема сказав: „Сполучені Штати хочуть і завжди хотіли того, що самі українці бажають для своєї країни – України суверенної, незалежної, процвітаючої і незворотньо демократичної, яка модернізується на рівні европейської держави". (Текст промови вміщено на 4-ій стор.).

Посольство США в Україні

День Соборности України відзначили в Митрополії УПЦ в США

Василь Пасакас

САВТ-БАВНД-БРУК, Ню-Джерзі. – 24 січня дипломати з Постійного представництва України в ООН та Генерального консульства України в Ню-Йорку на чолі з Генеральним консулом України в Ню-Йорку Сергієм Погорельцевим відвідали духовний осередок Митрополії Української Православної Церкви в США і взяли участь у подячному Молебні з нагоди відзначення Дня Соборности України.

Правлячий архиєрей Західньої єпархії УПЦ в США Єпископ Даниїл відслужив Молебень у співслуженні з настоятелем церкви-пам'ятника св. Андрія Первозваного протоєреєм Юрієм Сівком та о. Миколою Филиком, а також викладачами Української православної богословської семінарії св. Софії – протоєреями Іваном Гарвієм, Василем Завірюхою та дияконом Михайлом Саваринським.

Розпочинаючи подячний Молебень до Христа Спасителя, Владика Даниїл звернув увагу на історичний та духовний аспект свята Дня Соборности, на котре зібрались парафіяни та дипломати України.

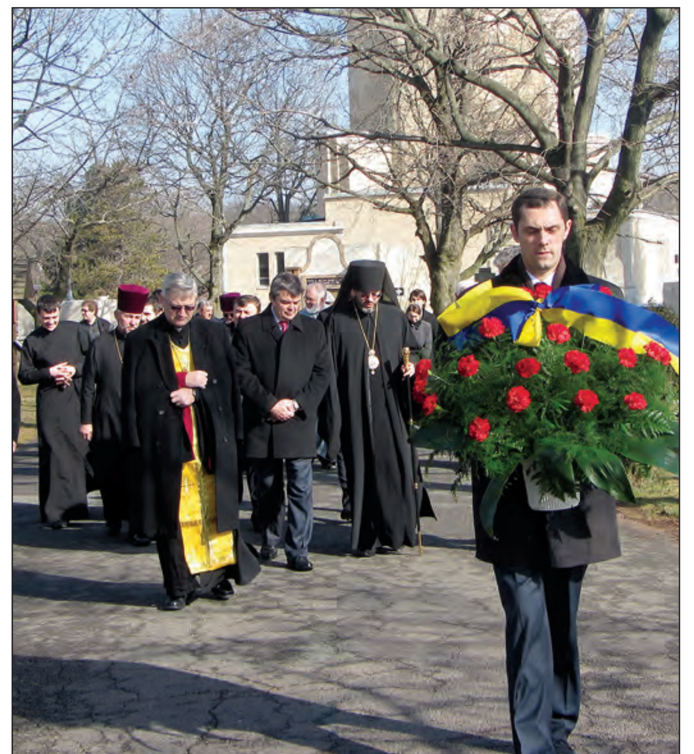
Після Богослужіння та молитви за Україну громада згадала в своїх молитвах також героїв України, котрі віддали своє життя за волю та незалежність.

Посол С. Погорельцев звернувся до громади і оголосив привітання від Міністра закордонних справ України Костянтина Грищенка, Посла України в США Олександра Моцика та Постійного представника України в ООН Посла Юрія Сергеєва.

В своєму особистому привітанні С. Погорельцев зазначив, що XX ст. залишило у спадок події, які не втрачають своєї актуальности, потребуючи осмислення історичного досвіду боротьби українства за свободу, незалежність, державність. До таких подій належить 22 січня 1919 року – день Злуки Української Народної Республіки і Західньо-Української Народної Республіки.

На закінчення Владика Даниїл поділився з учасниками урочистого святкування своїми спогадами з дитинства та подіями історії, котрі радикально змінили історію та життя сучасників Владики після розпаду СРСР, коли правдива історія України знайшла своє місце в серцях мільйонів громадян незалежної України.

День закінчився молитовною ходою та покладанням квітів до пам'ятника „Борцям за волю України" на цвинтарі св. Андрія Первозваного в Савт-Бавнд-Бруці, Ню-Джерзі.

Молитовна хода до пам'ятника „Борцям за волю України". (Фото: іподиякон Василь Пасакас)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

В. Пшонці вручено позов до суду США

КИЇВ. — Депутати від „Народної самооборони" вручили Генеральному прокуророві України Вікторові Пшонці позовну заяву під час зустрічі з ним у Генпрокуратурі 31 січня, з якою колишній міністер внутрішніх справ Юрій Луценко звернувся до американського суду. Про це повідомили у прес-службі партії. Пізніше цю ж заяву під час засідання суду у справі Ю. Луценка було вручено також представникові звинувачення Євгенові Зінченкові. Як передавало аґентство, 14 грудня 2011 року колишній міністер Ю. Луценко звернувся до Федерального суду округи Колюмбії в США з позовом про порушення його прав при затриманні, арешті та ув'язненні. Відповідачами вказано Генерального прокурора В. Пшонку, його першого заступника Рената Кузьміна, а також слідчого Сергія Войченка та прокурора Є. Зінченка. *(„Укрінформ")*

Ч. Клінтон закликає молодь змінити світ

КИЇВ. — 24 січня донька екс-президента США Била Клінтона Челсі Клінтон – член правління Фонду Б. Клінтона та Ґльобальної ініціятиви Б. Клінтона виступила в публічній дискусії на тему „Змінити світ. Ти це можеш". Вона твердо вірить у силу благодійности. Її перша візита в Україну відбулася на запрошення Фонду Віктора Пінчука. Дочка Б. Клінтона приїхала до українських студентів, щоб обговорити ролю молоді в Україні і світі. Зустріч зібрала близько 300 учасників – активістів громадських та студентських організацій. Модератором дискусії виступав провідник рок-групи „Океан Ельзи" Святослав Вакарчук. Українські студенти багато запитували Ч. Клінтон. А ще просили рецепт: що, на її думку, можуть зробити молоді українці, щоб інтеґрувати Україну до кола успішних країн? Ч. Клінтон відповіла порадою молодим: не бути байдужими і не здаватися. Перед початком дискусії Ч. Клінтон казала, що очікує почути багато надихаючих історій та ідей. Українські співрозмовники її не розчарували. „Я отримала насолоду від дискусії і від тих запитань, які ставили мені українські студенти" – сказала Ч. Клінтон. *(„Голос Америки")*

Опозиція проти нової Конституції

КИЇВ. — Комітет опору диктатурі (КОД) 30 січня прийняв рішення не брати участи в праці Конституційної асамблеї, ініційованої Президентом Віктором Януковичем. Про це заявив 30 січня провідник „Фронту змін" Арсеній Яценюк. „КОД 30 січня прийняв рішення – участи в Конституційній асамблеї не брати", – сказав він. За його словами, „Конституційна асамблея може бути створена тільки в стінах Верховної Ради України, тим органом, який приймає Конституцію, а не тим органом, який повинен ґарантувати виконання Конституції". На думку А. Яценюка, Президент повинен бути одним з членів Конституційної асамблеї. Як відомо, Президент В. Янукович затвердив концепцію Конституційної асамблеї, яка готуватиме нову редакцію Основного закону. *(„День")*

Україна отримала 69-те місце

КИЇВ. — Україна отримала 69-те місце в ґльобальному індексі миролюбности, який щорічно складає Міжнародний інститут економіки і миру. У першу десятку найбільш миролюбних країн увійшли Ісляндія, Нова Зеляндія, Японія, Данія, Чехія, Австрія, Люксембурґ, Фінляндія та Канада. З сусідніх Україні країн більш миролюбними, ніж вона, названі Угорщина, Польща, Словаччина, Румунія, Молдова. На оцінку України вплинуло зокрема те, що вона є великим експортером озброєння, бере активну участь у міжнародних миротворчих акціях і має велику кількість ув'язнених, співробітників міліції та інших правоохоронних органів. До числа найбільш войовничих країн потрапили Центрально-Африканська Республіка, Ізраїль, Пакистан, Росія, Демократична Республіка Конґо, Китай, Афганістан, Судан, Ірак і Сомалія. Всього в індекс включено 153 країни. *(„День")*

У Давосі іґнорували появу Віктора Януковича

ДАВОС, Швайцарія. – Президент України Віктор Янукович довго вагався, чи йому варто їхати на Всесвітній економічний форум в Давосі, побоюючись ізоляції з боку інших провідників. Усе ж поїхав… Затримка призвела до того, що керівник протоколу Президента України Юрій Ладний на форум прийшов з пластиковою карткою голови Державної аґенції з інвестицій Владислава Каськова – на власну акредитацію вже не було часу.

У Давосі відбуваються двосторонні зустрічі президентів та прем'єр-міністрів. Саме для таких побачень переважно використовується неофіційне зібрання провідників.

У розкладі перебування В. Януковича в Давосі виявилося тільки дві таких зустрічі – з президентами Азербайджану та Польщі. За останні місяці В. Янукович став одіозною фігурою для европейських політиків.

Ізоляція, в яку він потрапив, схожа на події 2002 року з Леонідом Кучмою. Але йому знадобилося вісім років, щоб перетворитися на небажаного гостя у Европі, а В. Янукович протягом двох пройшов більшу частину цієї відстані.

Публічним заходом за участи В. Януковича в Давосі став лише традиційний український полуденок, який вже увосьме проводить фонд Віктора Пінчука. Ганна Герман, яка однією з перших попросилася на полуденок до В. Пінчука, не приїхала. І це – чергове свідчення занепаду її ролі в адміністрації.

Натомість В. Януковича всюди супроводжували щонайменше шість охоронців. При тому, що селище Давос під час форуму є найбільш охоронюваним місцем на планеті…

Депутат Европарляменту Маріо Давід з Портуґалії розповів про своє запитання для В. Януковича про Юлію Тимошенко. Минулої осені у Ялті В. Янукович в присутності міністра закордонних справ Швеції Карла Більдта особисто обіцяв декриміналізувати статтю, за якою засуджено Ю. Тимошенко.

Але М. Давід так і не зміг поставити запитання В. Януковичу: запитання від присутніх у залі взагалі не передбачалися.

Цього разу для українського президента запровадили нетрадиційний формат. По-перше, він виступав один. Намагання організаторів приєднати до розмови Президента Казахстану Нурсултана Назарбаєва завершилися безрезультатно.

По-друге, розмовляти з українським керівником доручили не професійній журналістці Христі Фрілянд, а колишньому Президентові Польщі Олександрові Кваснєвському. О. Кваснєвський говорив російською мовою. В. Янукович також перейшов на російську. Наступні 10 хвилин він присвятив розмовам про реформи. Виступ звівся до виголошення банальностей. Не обійшлося без традиційного конфузу: В. Янукович сплутав слова „інертність" та „інерція". У підсумку вийшла повна недолугість – зрозуміти суть його слів неможливо.

Коли О. Кваснєвський перейшов до теми Ю. Тимошенко, В. Янукович почав розповідати те, що всі уже чули. Він повідомив, що американські і російські суди вже розглядали злочини, скоєні різними особами, пов'язнаими з Ю. Тимошенко, але Україна лише тепер почала їх розгладати.

На цих словах з-за сусіднього столу встали і вийшли Микола Катеринчук і Наталія Королевська, засмагла після відвідин Барбадосу. Це був їхній демарш. О. Кваснєвський спробував притиснути В. Януковича його обіцянками щодо Ю. Тимошенко. Але В. Янукович знову почав розповідати про зміни до Кримінального кодексу. Після цього О. Кваснєвський згорнув дискусію.

В. Янукович пішов, відмовившись залишитися на другу частину полуденку, коли на сцену мав вийти Арсеній Яценюк.

„Шкода, пане президенте, що ми не можемо мати прямого діялогу, – заочно звернувся він до відсутнього „ґаранта". – За два останні роки багато чого змінилося – і в обох випадках статус тепер починається на літери „PR": PResident Yanukovych та PRisoner Tymoshenko. Пане президенте, ви все ще маєте владу зупинити політичні переслідування, змінити пострадянський кримінальний кодекс та звільнити Юлію Тимошенко і Юрія Луценка. Ви можете зупинити цей безлад в країні. У вас достатньо влади".

А. Яценюк завжди користувався популярністю у Давосі – і цей його виступ завершився оплесками. *(УНІАН, „Українська правда")*

Запоріжці протестували проти наклепу на УПА

ЗАПОРІЖЖЯ. – 17 січня в приміщенні обласної наукової бібліотеки народні депутати від Партії Реґіонів В'ячеслав Богуслаєв та Вадим Колісніченко, які відомі своїми антиукраїнськими заявами, представили книгу канадця українського походження Віктора Поліщука „Гірка правда: злочинна діяльність ОУН-УПА", видану накладом у 10 тис. примірників.

Паплюження героїчної історії Української Повстанської Армії викликало протест патріотично налаштованих запоріжців, які прийшли засудити це антиукраїнське дійство. Присутні кричали „Ганьба!" на адресу ініціяторів заходу.

Рінат Ковбасюк,
голова Криворізької міської організації Української народної партії

Мешканці Запоріжжя прийшли висловити протест проти паплюження Української Повстанської Армії. (Фото: Галина Єгорова)

Запорізьке обласне об'єднання „Просвіта" ім. Тараса Шевченка було обурене антиукраїнськими діями народних депутатів Вадима Колісніченка та В'ячеслава Богуслаєва, які 17 січня відбулися в обласній науковій бібліотеці.

На ім'я начальника Управління Служби безпеки в Україні у Запорізькій області „Просвіта" подала заяву, у якій вимагає притягнути до відповідальности організаторів презентації, спрямованої на дестабілізацію суспільства і розпалення міжнаціональної ворожнечі.

У заяві йдеться також про те, що організатори презентації займаються фальсифікацією діяльности Організації Українських Націоналістів і Української Повстанської Армії, які боронили свою рідну землю від поневолювачів.

Олег Ткаченко,
голова об'єднання „Просвіта"

Юлія Тимошенко: тільки в єдності ми збережемо незалежну Українську державу

Колишній прем'єр-міністер України, а тепер в'язень Качанівської виправної колонії на Харківщині Юлія Тимошенко, незважаючи на підірване допитами і тюремними умовами здоров'я, продовжує брати посильну участь у великій політиці. Зокрема про це свідчить оприлюднений на її персональному веб-сайті 22 січня відкритий лист до українського суспільства з нагоди Дня Соборности. Нижче пропонуємо увазі наших читачів текст цього звернення.

Дорогі мої!

Соратники, побратими, колеги, друзі!

Рідний український народе!

Я вітаю вас, вільних людей вільної і великої країни. Всіх тих, хто не здався, не опустив рук, не став на коліна. Всіх, хто продовжує нашу святу і праведну боротьбу за вільну, незалежну, соборну, демократичну Україну!

22 січня 1919 року, на Софійському майдані, було проголошено Універсал про Єдину Соборну Україну. Тоді, в тривожні та неспокійні дні боротьби за волю, тут була, по-суті, відновлена єдина Українська держава, яка пройшла через всі лихоліття, негаразди та випробування.

Сьогодні, через 93 роки, в Україні, на жаль, знову часи тривожні і неспокійні. Внутрішній ворог значно більш небезпечний, ніж зовнішній. Бо не чужоземні зайди, а своя українська влада нищить Україну, знущається над людьми, плюндрує наші цінності, топчеться по наших ідеалах.

До влади в країні прийшла мафія. Але не просто мафія, не просто бандити. Це мафія, яка ненавидить все українське, боїться і не розуміє його. Це ті бандити, які поставили собі за мету ліквідувати незалежну Українську державу.

Але саме ми не дамо їм цього зробити. Приберіть з історії Англії тисячу людей – і немає Англії, приберіть з історії Німеччини тисячу осіб – і немає Німеччини. Приберіть з сьогоднішньої історії вас, тих, хто не став на коліна та продовжує боротьбу – і немає вільної та незалежної України. Саме ви покликані долею стати форпостом захисту української незалежности, саме ви повинні пробудити націю до боротьби і повернути їй гідність та честь, саме ви зобов'язані підняти країну з колін.

Так, ця боротьба не буде легкою. Адже вищі цінності вимагають високої плати. Також ця боротьба не буде простою, бо майдани та мітинґи – це не результат, а лише початок нашої спільної великої роботи.

Сьогодні багатьом здається, що ця влада сильна та незламна. Що здолати їх не вдасться, а кидатися під танк з прапором – справа невдячна. Але це не так. У них дійсно є міліція, „Беркути" і „Грифони". У них є служба безпеки, прокуратура, податкова. Є продажні суди. Є куплені депутати і залякані чиновники. У них є телебачення і газети, є підприємства і фабрики. Є тюрми і грати.

Але знаєте, чого у них немає? У них немає підтримки людей, у них немає правди, у них немає відчуття праведности. У них немає чести, гідности та моралі. Бо такі цінності не продаються і не купуються. Їх неможливо приватизувати чи захопити рейдерською атакою. Їх не можна вилучити та привласнити через Печерський суд. А без них, без таких якостей і цінностей, всі капітали перетворюються на сміття, на мотлох. І залишається тільки страх – холодний і несамовитий страх перед невідворотною відповідальністю за власні злочини.

Вони бояться. Бояться мене і вас. Бояться всіх вільних людей. Бояться правди, бояться свободи, бояться самої України. Цей страх тотальний і неподоланний. Вони погано сплять вночі, бо відчувають невідворотність покарання. Вони на рівні інстинктів відчувають, що їм чужа наша країна, чужий наш народ. Вони знають, що країна Ярослава Мудрого, Тараса Шевченка, Богдана Хмельницького ніколи не стане країною Януковича. Вони правильно бояться і правильно відчувають…

І коли зрізана пенсіонеркою стрічка з вінка викликає у влади почуття страху та ненависти, коли кинута дитиною фарба у портрет диктатора на білборді викликає паніку та істерику, – всі добре розуміють, що така влада приречена.

Кожна диктатура рано чи пізно безславно закінчує життя самогубством. Така природа всіх диктатур. Наша, українська диктатура вже зараз перебуває в агонії. Рано чи пізно вона впаде. Але справа в тому, що кожен зайвий день і кожна зайва хвилина перебування цієї орди при владі несуть такі збитки і таку шкоду Україні, що розплачуватися за їх правління нам потім доведеться роками.

І саме тому ми зобов'язані максимально скоротити їх термін перебування при владі. Ми не можемо допустити, щоб у домовину політичного забуття вони забрали з собою нашу рідну Україну.

А знаєте, чого вони бояться найбільше?Вони бояться нашої єдности. І саме тому, в цей святий для України день, в День Соборности нашої держави, я закликаю і благаю вас про соборність та єдність сил демократичної опозиції. „Одна команда – одна перемога!" – це єдине гасло, яке сьогодні має бути на озброєнні опозиції.

Бо тільки в єдності ми незламні, тільки в єдності ми їх переможемо, тільки в єдності ми збережемо незалежну Українську державу.

Доля знову дає нам шанс. Шанс побудувати гідну країну. І ми повинні нарешті зрозуміти, що на цих виборах ми змагаємося за країну, а не за власні партії; що мова йде не про склад парламенту наступного скликання, а про майбутнє країни на десятки років вперед; що головне – не провести кілька десятків своїх соратників до Верховної Ради, а вивести країну з темряви.

Дорогі мої!

В ці хвилини я перебуваю у в'язниці, куди „поселив" мене Янукович. Я хочу, щоб ви знали, що я пройду через будь-які випробування, через будь-які тортури чи знущання. Я не здамся і не зламаюся. Але я хочу знати, що на волі ви також пройдете через всі випробування і об'єднаєтесь заради нашої спільної перемоги. Годі об'єднуватися перед розстрілом, давайте єднатися перед звершеннями.

І ще про одне. Якщо в тюремній камері дивитися у вікно, то можна побачити дві речі: або грати, або синє, світле небо. Я – бачу небо. Я навчилася не помічати грат. Бо свобода живе в мені самій.

Я закликаю вас бути вільними людьми. Я вітаю вас зі святом, любі мої. Я люблю вас і пишаюсь вами.

До зустрічі на волі!

Слава Україні!

Качанівська колонія, Харківська область

Міжнародний валютний фонд відмовив Україні

Лілія Гришко
„Німецька хвиля"

ВАШІНҐТОН. – Україна не домовилася 27 січня з з Міжнародним валютним фондом (МВФ) про отримання чергового кредитного траншу. Фонд не надав Україні чергової частки кредиту.

У Вашінґтоні наполягають, аби український уряд підвищив тарифи на житлово-комунальні послуги. Зрозуміло, що піти на таке українська влада перед виборами не може, тож запропонувала МВФ свій варіянт компромісу: замість підвищення тарифів – жорстка енерґоощадність населення. Для цього уряд пропонуватиме українцям замінити вікна, двері, зменшити витрачання газу.

Експерти вважають позицію української влади надмірно самовпевненою: чиновники хочуть зробити все за рахунок населення, але це не спрацює. Українська економіка реґресує через охолодження европейської економіки та звуження ринків збуту. Ситуацію можна змінити, поліпшуючи торговельний балянс та зменшуючи ймовірні наслідки „валютного шоку".

Переговори між Україною та МВФ сторони мають намір продовжити за кілька тижнів.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Кандидати на Нобелівську премію

КИЇВ. — Шведська академія 30 січня отримала офіційне подання Національної Академії Наук України про висунення кандидатом на отримання Нобелівської премії 2012 року поета-академіка Бориса Олійника. У жовтні 2011 року, під час ювілейного вечора, присвяченого 100-річчю творчої діяльности клясика сербської літератури, Нобелівського лавреата Іво Андрича, пролунала пропозиція щодо висунення Б. Олійника на здобуття Нобелівської премії. Раніше Бльок Юлії Тимошенко-„Батьківщина" висунув Ю. Тимошенко кандидатом на присудження Нобелівської премії миру, повідомила народний депутат Наталія Королевська. *(„Кореспондент")*

У Луврі покажуть роботи Ґ. Пінзеля

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. — В Івано-Франківському художньому музеї 30 січня відбулася робоча зустріч стосовно організації виставки у Франції робіт Ґеорґа Пінзеля – майстра, котрий 300 років тому в Галичині творив з дерева і каменю скульптури, аналогів котрим нині немає в світі. З музеїв Івано-Франківська, Львова і Тернополя повезуть до Франції 20 творів Г. Пінзеля. Фахівці з Лювру зробили обміри, фотофіксацію робіт і інші виміри, передбачені міжнародними методиками. Виставка творів Ґ. Пінзеля відбудеться в Луврі у листопаді цього року. „Уже відомо, що твори Пінзеля виставлять в каплиці часів Людовіка XIV, котра розташована на території палацового комплексу Лювру і має прекрасне освітлення", – зазначив директор Музею мистецтв Прикарпаття Михайло Дейнега. Фахівці вважають, що в інтер'єрі цієї сакральної споруди експозиція з України виглядатиме найбільш вдало і що це дозволить нерозгаданого і містичного Ґ. Пінзеля презентувати світові якнайкраще. *(„Газета по-українськи")*

Поглумилися над могилою Л. Курбаса

ХАРКІВ. — На міському цвинтарі 26 січня невідомі викрали горельєф з пам'ятника Лесеві Курбасові. В Спілці театральних діячів України не виключають, що це зробили мисливці за кольоровими металами, адже минулого року приблизно в ці ж дні невідомі викрали з пам'ятника металеві літери. Замість них скульптори встановили нові, пластикові, які імітують метал. 25 лютого виповнюється 125 років з дня народження українського режисера, актора та теоретика театру Леся Курбаса. *(„День")*

Не буде закрита українська школа

ДОНЕЦЬК. — 30 січня суд визнав неправомірним закриття україномовної школи ч. 111 у Донецьку. Рішення міської ради оскаржували батьки учнів. Їх у суді представляла голова батьківського комітету. Попри численні протести, депутати міської ради вирішили ліквідувати навчальний заклад ще у квітні 2011 року. Відтоді школа продовжувала працювати, зараз у ній навчається 230 дітей. Чиновники вже заявили, що подаватимуть апеляцію на це рішення суду. *(„5-канал")*

Ю. Тимошенко обстежать німецькі лікарі

ХАРКІВ. — Юлія Тимошенко, яка тепер перебуває у Качанівській жіночій колонії, через свого захисника Сергія Власенка підтвердила згоду пройти повне медичне обстеження німецькими лікарями. Водночас вона також допускає присутність українських лікарів з числа тих, яким вона довіряє . „Ю. Тимошенко вдячна урядові Німеччини і особисто Канцлерові Анґелі Меркель за ухвалене рішення", – сказав захисник С. Власенко 25 січня. До Генерального прокуратури з проханням провести незалежне обстеження та лікування Ю. Тимошенко звернталися посли країн Евросоюзу, США та міжнародні медичні організації. Захист твердить, що стан Ю. Тимошенко дуже серйозний, але вона не отримує належної допомоги. У жовтні 2011 року її засудили до семи років ув'язнення за перевищення службових повноважень під час укладання газових контрактів з Росією у 2009 році. *(Бі-Бі-Сі)*

АМЕРИКА І СВІТ

М. Ромні впевнено переміг у Фльориді

ТАЛАГАСІ, Фльорида. — Екс-губернатор штату Масачусетс Міт Ромні отримав переконливу перемогу 31 січня на „праймеріз" у Фльориді. Як засвідчив підрахунок голосів, М. Ромні випередив свого найближчого суперника Нюта Ґінґріча на 14 відс. Згідно з вислідами голосування, М. Ромні набрав 46 відс., однак, Н. Ґінґріч, за якого в штаті Фльорида проголосували 32 відс., заявив, що не збирається залишати змагання за номінацію кандидатом у президентських виборах від Республіканської партії в листопаді. Переможець первинних виборів у Фльориді отримає голоси 50 з 1,144 делеґатів на крайовому з'їзді Республіканської партії в серпні. Інші два претенденти також ще борються за номінацію республіканців. Рік Санторум у Фльориді отримав 12 відс. голосів а Рон Пол, – 7 відс. У межах своєї агітаційної кампанії М. Ромні гостро критикував Президента Барака Обаму за наслідки фінансової кризи для американської економіки і закликав Президента-демократа „зійти з дороги". Оглядачі звертають увагу на те, що М. Ромні і Н. Ґінґріч запекло опонували один одному під час кампанії у Фльориді, виступаючи з особистими нападами. М. Ромні називав Н. Ґінґріча політиканом, а той, у свою чергу, звинувачував М. Ромні в тому, що він купує собі популярність серед виборців за рахунок особистого багатства. Наступні первинні вибори республіканського кандидата відбудуться в Неваді, 4 лютого. *(Бі-Бі-Сі)*

Іран погрожує бльокувати протоку

ВАШІНҐТОН. — Якщо Іран закриє Ормузьку протоку і будуть зроблені кроки, щоб примусити його її відкрити, важко передбачити, що можуть зробити іранці. Майже п'ята частина всієї світової нафти транспортується Ормузькою протокою, більшість з неї імпортується країнами Азії та Европейського союзу (ЕС). Аналітик Фонду досліджень енерґетичної політики Люсен Пуляресі каже, що будь-яка спроба заблокувати цей транспортний шлях може стати потрясінням для світового ринку нафти. „Якщо Іран насправді заблокує Орзмузьку протоку, ціни на нафту можуть відразу підскочити на 40-60 дол. за барель", – говорить він. США вже попередили, що не дозволять Тегранові заблькувати протоку. Втім, лише погрози з боку Ірану вже спричинили стрибок цін на бензину у США до рекордних за останній рік позначок. Д. Пуляресі каже, що нестабільність у найбільших країнах-виробниках нафти створює ще більше невпевненості у майбутньому економіки і може сповільнити економічне відновлення. Крім того, додає він, ситуація знову нагадала, наскільки важливо для США терміново збільшити обсяги власного виробництва нафти. *(„Голос Америки")*

Ґабрієл Ґіфордс пішла, щоб повернутись

ВАШІНҐТОН. — 25 січня конґресвумен Ґабрієл Ґіфордс оголосила про свою відставку і попрощалася зі своїми колеґами. Минулого року Ґ. Ґіфордс було важко поранено під час стрілянини в її рідному штаті Арізона. Навіть після тривалого реабілітаційного періоду Ґ. Ґіфордс все ще має труднощі з координацією рухів та мовою. Прощальну промову Ґ. Ґіфордс зачитав її колеґа. 41-річна Ґ. Ґіфордс заявила, що йде у відставку, щоб швидше одужати, але пообіцяла повернутися до державної служби. Конґресмени вітали свою колеґу оплесками і зворушливими словами у Палаті Представників, де проходила церемонія. *(„Голос Америки")*

„Кодак" завершує епоху фото плівки

РОЧЕСТЕР, Ню-Йорк. — Американська компанія „Кодак" подала заяву про банкрутство. З 2007 року компанія, рік за роком, терпить збитки і страждає від падіння попиту на її товари. Ентузіясти фотосправи вважають, що цифрове фото нездатне повторити характеристики фото проявленого вручну. Оглядачі кажуть, що „Кодак" наймовірніше залишиться на ринку, але вже цифрових фотографій. Банкрутство корпорації „Кодак" – найбільшої американської компанії, яка почала свою працю в фото та кіноіндустрії ще у XIX ст., відіб'ється не лише на її працівниках. *(„Голос Америки")*

Промова Посла США в Україні Джона Ф. Тефта з нагоди 20-річчя дипломатичних взаємин

20 січня Посол США Джон Ф. Тефт виступив у Києві з промовою з нагоди 20-річчя дипломатичних взаємин між США і Україною. Текст промови, оприлюднений на інтернет-сторінці Посольства США в Україні, вміщено нижче.

Пане Президенте, міністри, посли, пані та панове, дорогі друзі!

Дякую всім, хто прийшов сюди сьогодні, щоб відзначити разом з нами 20-річчя встановлення американо-українських дипломатичних відносин. Мені сказали, що є така стара українська приказка: „Далекий шлях, та ближній друг".

Сьогодні ми зібрали тут багатьох друзів, які пройшли з нами тривалий шлях побудови міцної американсько-української дружби.

Присутні тут сьогодні посадовці і колишні посадовці, посли і колишні посли, представники ділових кіл США, української діяспори, провідники неурядових організацій та громадянського суспільства, художники і громадські активісти, професори і викладачі, студенти та учасники наших численних обмінних програм.

Двадцять років тому відбувся історичний момент, коли ми створили нове посольство і спостерігали, як на наших очах народжується нова країна. Я тоді працював у Вашінґтоні заступником директора новоутвореного управління у справах Співдружности Незалежних Держав. Мені приємно відчувати, що таким чином я теж був присутній при створенні нової країни, хоча і на відстані 5,000 миль.

В серцевині наших відносин протягом цих 20 років були і залишаються контакти між народами, між людьми, як в рамках державних програм і за їх межами – в особистому спілкуванні. Тисячі американців і українців налагодили тісні особисті зв'язки, які є цементом, що тримає нас разом, навіть в часи, коли наші офіційні відносини мали проблеми.

Наприклад, волонтери Корпусу Миру за 20 років роз'їхалися по всій країні, увійшовши в життя і домівки тисяч українців, які прийняли їх і навчили українським традиціям. Сьогодні програма Корпусу Миру в Україні є найбільшою у світі.

Шляхом нашої допомоги американський народ підтримав тих українців, які намагаються розв'язувати проблеми, що постають перед їхнім суспільством. Таких, як виклики економічної трансформації і модернізації.

Ми підбадьорювали українців, коли вони розвивали свої демократичні навички та інституції, громадянську активність, толерантність, сумлінне й ефективне управління.

Завдяки американським програмам обміну понад 40 тис. українців відвідали США, починаючи з 1992 року. Вчені, студенти, експерти, чиновники та громадські провідики на всіх рівнях стали учасниками різноманітних академічних та професійних програм обміну. Ці програми дозволили широкому колу українців побачити свою роботу в міжнародному контексті – і, власне, побачити США. Вони також дозволили американцям пізнати Україну і її громадян.

Протягом цих 20 років наші цілі залишилися незмінними. Сполучені Штати хочуть і завжди хотіли того, що самі українці бажають для своєї країни – України суверенної, незалежної, процвітаючої і незворотньо демократичної, яка модернізується на рівні европейської держави; країни прозорої, яка залучає всіх своїх громадян, де активне громадянське суспільство може зробити свій внесок у суспільне життя; країни, яка відкрита для інвестицій і вітає міжнародне підприємництво; і країни, де всі громадяни користуються повним захистом верховенства права.

Я повторю українське прислів'я: „Далекий шлях, та ближній друг". США є справжнім другом України, і ми готові пройти цей довгий шлях разом з нашими українськими друзями.

В Україні вшанували героїв бою під Крутами

КИЇВ. — 1918 року на залізничній станції біля села Крути відбувся бій між чотиритисячною більшовицькою армією та 300 київськими студентами, які стали на захист Української Народної Республіки. Пізніше останки загиблих перепоховали на Аскольдовій могилі в Києві. День пам'яті героїв Крут відзначають в Україні 29 січня.

Президент України Віктор Янукович у зверненні з нагоди вшанування загиблих у бою під Крутами студентів назвав 29 січня героїчною і водночас трагічною датою в історії України. „Дев'яносто чотири роки тому біля станції Крути відбувся бій, в якому полягли українські юнаки – військові курсанти, студенти та гімназисти. Вони вірили, що захищають ідеали свободи і незалежности України... Ця героїчна та водночас трагічна дата в історії нашої держави завжди буде нагадувати нам про велику відповідальність наставників і командирів за рішення, які вони приймають," – йшлося у заяві Президента.

Цього року відзначення Дня пам'яті героїв Крут відбулося з сутичками в різних містах і з десятками затриманих у Києві. Хода з смолоскипами учасників Всеукраїнського об'єднання (ВО) „Свобода" в різних реґіонах України натрапила на опір невідомих молодих людей. У Києві близько 500 учасників акції пройшли від майдану Незалежности до станції метро „Арсенальна". Учасники ходи тримали прапори ВО „Свобода" і національні прапори, а також написи: „Слава Героям Крут", „Київ – націоналістичне місто".

Співробітники міліції затримали 27 молодих людей, які намагалися спровокувати бійку з учасниками ходи. Молоді люди віком від 15 до 25 років мали при собі холодну зброю та ланцюги і вигукували „Фашизм не пройде".

У Донецьку ході, присвяченій пам'яті героїв Крут, перешкоджали кілька невідомих чоловіків. Вони вигукували: „Донбас – це російський край", „Бандерівцям і фашистам – смерть!" і з погрозами заважали працювати фотожурналістам. За словами одного з фотокореспондентів, „як мінімум, чотири фотокамери ці незнані люди розбили або пошкодили". Міліція відтіснила нападників, одного з них затримала, тим самим дозволила учасникам маршу продовжити ходу.

Своєю чергою, голова Донецької обласної організації ВО „Свобода" Володимир Гупало назвав це провокацією і підкреслив, що „Свобода" нікого не уповноважувала проводити ходу в Донецьку.

Про напад міліції на учасників урочистої ходи у Ніжині повідомила прес-служба ВО „Свобода". Під час проходження півтисячної колони біля центрального ринку декілька десятків бійців спецпідрозділу „Беркут" влаштували напад на учасників ходи. Міліціонери висмикнули з колони чотирьох юнаків, мотивуючи тим, що останні незаконно застосували піротехнічні засоби. Затриманих заштовхали у міліцейський автобус. Лише після того, як учасники заходу зупинили ходу і повернулися на місце подій, міліціонери були змушені відпустити затриманих.

У Луцьку біля пам'ятного знака Героїв Крут відбулося віче-реквієм з участю міського голови Миколи Романюка, високопосадовців, депутатів, представників політичних партій, громадських організацій та жителів міста. У Херсоні пам'ять Героїв Крут вшанували активісти Комітету опору диктатурі.

У Луганській обласній науковій бібліотеці до Дня пам'яті героїв Крут відкрилася книжно-ілюстративна виставка „Червоніє сніг на полі, де пролили кров герої".

У Тернополі близько 100 людей, взявшись за руки, утворили літери, з яких можна було прочитати слово „Крути". За словами учасників заходу, вони вирішили нагадати, що молодь пам'ятає про подвиг студентів, які загинули за батьківщину.

Увечері 29 січня у Львові відбувся смолоскипний марш пам'яті героїв Крут. Понад 1,000 осіб пройшли ходою з площі Ринок до площі перед пам'ятником Степанові Бандері. *(Бі-Бі-Сі)*

Конференція в пам'ять жертв Бабиного Яру

В президії конференції 25 січня в ООН (зліва перший ряд): Дейвид Гаріс, Малкольм Генлайн, Юрій Сергеєв, Рон Просор, Валерій Кучинський. (Фото: УККА)

НЮ-ЙОРК. – 25 січня в штаб-квартирі ООН відбулася меморіяльна конференція, присвячена 70-річчю трагедії в Бабиному Яру в Києві. Її організували постійні представництва України та Ізраїлю при ООН.

У конференції взяли участь близько 600 осіб. Її відкрили виступи Постійного представника України при ООН Посла Юрія Сергєєва, Постійного представника Ізраїлю при ООН Рона Просора, а також заступника Генерального секретаря з комунікації і громадської інформації Кіетакі Акасака.

На конференції промовляли також Президент Українського Конґресового Комітету Америки Тамара Ґало-Олексій, професор-емерит Ратґерського університету д-р Тарас Гунчак, голова Американського форуму російськомовного єврейства д-р Дмитро Щиглик, виконавчий віце-президент Конференції президентів американських єврейських організацій Малкольм Генлайн, президент Американського єврейського комітету Дейвид Гаріс, голова Єврейської громади Києва Олександер Левін, президент фонду „Лікарі проти терору" д-р Ігор Бранован, президент Асоціяції інвалідів і ветеранів Другої світової війни Леонід Розенберґ.

Т. Ґало-Олексій зокрема сказала: „В останні дні вересня 1941 року нацисти вигнали до Бабиного Яру київських євреїв і протягом 36 годин знищили понад 30 тис. осіб. Це був лише початок трагедії Бабиного Яру, у якому в наступні дні і тижні гітлерівці продовжили страти. Загалом у Бабиному Ярі вони розстріляли близько 170 тис. осіб – євреїв, українців, циган, полонених, служителів Церкви, а також політичних опонентів – членів Організації Українських Націоналістів, Вічна їм пам'ять!"

З заключним словом виступив професор Колюмбійського університету Посол Валерій Кучинський.

Промовці закликали все міжнародне співтовариство будувати світ, в якому такі злодіяння ніколи більше не повторяться. Делеґати закликали боротися з усіма ідеологіями, заснованими на ненависті і расовому переслідуванні та гонінні.

Відбулась також мистецька частина, у якій виступили оперовий співак Євген Шаповалов і тріо у складі Ребеки Бранован, Робина Еркола і Олександра Бутова-Деренбойма.

Прес-служба ООН, УККА

ПАРЕ попередила Україну...

(Закінчення зі стор. 5)

Володимир Огризко,
колишній міністер закордонних справ:

Санкції, на превеликий жаль, уже почалися. В європейському співтоваристві Україна дедалі нижче опускається в усіх можливих оцінках, і її сприймають дедалі більш неґативно. Перший наслідок: інвестиції не йдуть в Україну, а втікають з України.

Я хотів би вірити, що влада дуже серйозно проаналізує всі ті речі, про які згадано в резолюції. Багато з них є об'єктивною необхідністю для України. Скажіть, хіба не в наших інтересах наведення порядку в судовій системі? Хіба не в наших інтересах внесення змін до Кримінального кодексу, багато положень якого сягають ще сталінського періоду? Я б на місці влади не ображався б за ці пропозиції ПАРЕ, а подякував за те, що вони висловлені.

Олександер Сушко,
науковий директор
Інституту евроатлантичного співробітництва:

У розпорядженні ПАРЕ є один дуже серйозний інструмент санкцій – призупинення повноважень делеґації країни, якщо вона порушує серйозні вимоги, зокрема не виконує резолюцію ПАРЕ. Уже кілька разів російська делеґація була на межі цієї санкції, також Азербайджан і Вірменія неодноразово потрапляли під таку загрозу. І Україна 10 років тому, коли почалося згортання демократії при Леонідові Кучмі.

Санкції – це спроба вплинути на те, щоб усе ж таки влада провела майбутні парляментські вибори відповідно до міжнародних стандартів. А відсутність серед учасників виборів Юлії Тимошенко й Юрія Луценка – це лише одне з багатьох питань. Для запобігання цих порушень і спрямована резолюція. У кожного політика є такі питання, у яких він категорично не поступається. Практика довела, що для Віктора Януковича таким питанням є перебування у в'язниці Ю. Тимошенко. Я цілком припускаю поступки з його боку в будь-яких інших питаннях, але не в цьому.

Той факт, що досі не парафовано угоду про асоціяцію і її майбутнє фактично підвішено, – це прямий наслідок судового переслідування опозиції. В. Януковичу прямо сказали, що він має обирати: або – провідники опозиції за ґратами, або – договір про асоціяцію. Він обрав перше. Керівництво України знає, чого коштує така політика.

Борис Тарасюк,
колишній міністер закордонних справ:

Я не пригадаю резолюції ПАРЕ, у якій би вживалося слово „санкції". Тому нинішня резолюція є серйозним попередженням українській владі. Асамблея звернула увагу на утиски опозиції. І тут представлено „найбільший набір" переслідуваних опозиціонерів, ніж у будь-якій резолюції. Названо аж чотири імені. Якщо раніше називали Юлію Тимошенко і Юрія Луценка, то зараз до них додалися ще Валерій Іващенко та Євген Корнійчук.

Асамблея чітко заявила: якщо її вимоги не будуть виконані, то розглядатиметься питання про санкції: призупинення членства, невизнання повноважень делеґації, аж до крайньої – виключення з Ради Европи. Я маю сумнів, що влада дослухатиметься до цих зауважень, зважаючи на її реакцію на критику з боку Европарляменту. Авторитет України для нинішньої влади не має значення. Головне для неї – тримати своїх головних опонентів в ув'язненні й не допустити їхньої участи в політичних процесах. Через що заручниками стають і курс на евроінтеґрацію, і угода про асоціяцію.

Ця розгромна резолюція прийнята після головування України в Раді міністрів Ради Европи. Це також оцінка головуванню нашої країни.

АМЕРИКА І СВІТ

США і Грузія започаткували діялог

ВАШІНҐТОН. — Можливість укладання угоди про вільну торгівлю між США і Грузією обговорили президенти США Барак Обама і Грузії Михайло Саакашвілі 30 січня під час зустрічі у Вашінґтоні. „Ми досягли домовлености про діялог на високому рівні між нашими країнами щодо зміцнення двосторонніх торговельних взаємин, включаючи можливість укладання угоди про вільну торгівлю", – сказав Президент США. Він відзначив успіхи Грузії „у створенні ефективної вільної ринкової системи", зауваживши при цьому, що багато ще належить зробити. „США хочуть допомогти у подальшому розвитку", – заявив Б. Обама. За його словами, сторони вивчать різні варіянти поглиблення економічного співробітництва. Ключовим моментом Б. Обама вважає взаємну вигоду – можливість для США продавати їхні товари і послуги Грузії і навпаки. У свою чергу, М. Саакашвілі назвав перспективу вільної торгівлі між країнами дуже важливою. На його переконання, це допоможе Тбілісі „у процесах національного будівництва". *(„Укрінформ")*

Уряд США зменшує витрати на оборону

ВАШІНҐТОН. — Цього тижня Департамент оборони США розпочне обговорення військового бюджету, який, за попередніми прогнозами, буде зменшено не лише у 2013 році, але й упродовж наступного десятиліття. 26 січня секретар Департаменту оборони Леон Панета виступив з доповіддю про новий проєкт бюджету, який має бути представлений на розгляд Конґресові до середини лютого. Раніше цього місяця Президент Барак Обама розповів про новий стратегічний плян, згідно з яким оборонні витрати протягом наступних 10 років плянується зменшити майже на 500 млрд. дол. За прогнозами засобів масової інформації, Пентаґон розпочне зменшення з 6 млрд., що становить 1 відс. базового бюджету на поточний фіскальний рік, схваленого Конґресом у грудні минулого року. Подальші заходи економії будуть прийняті в наступні роки за рахунок зменшення чисельности військ, відтермінування або згортання проєктів з будівництва нових кораблів та літаків. *(„Голос Америки")*

Зустріч представників США і „Талібану"

ДОГА, Катар. — Представники афганського угруповання „Талібан" 31 січня повідомили, що його посланці зустрічаються з американськими офіційними особами в Катарі. Ці розмови мають на меті збільшити довір'я між обома сторонами перед запланованими мирними переговорами. Маулаві Каламудін, який колись очолював релігійну поліцію „Талібану", заявив 29 січня, що в розмовах буде порушено питання можливого звільнення талібів з американського військового в'язничного табору в Ґвантанамо. Він додав, що талібська делеґація прибула до Катару з Пакистану. Це, можливо, є ознакою, що Пакистан підтримує мирні переговори. Тим часом афганські офіційні особи повідомили того ж дня, що вони незабаром відкриють другий фронт переговорів з „Талібаном". Зустріч представників обох сторін має відбутися в Савдійській Арабії з метою покладення краю десятирічній війні в Афганістані. *(„Голос Америки")*

В Росії – п'ять кандидатів на президента

МОСКВА. — Центральний виборний комітет 25 січня видав посвідчення кандидата в президенти російському мільярдерові Михаїлові Прохорову і завершив реєстрацію кандидатів. Кінцевий список претендентів складається з п'яти кандидатів. Це провідники чотирьох парляментських партій: Володимир Путін від „Єдиної Росії", Генадій Зюґанов від комуністів, Сергій Міронов від „Справедливої Росії" та Володимир Жириновський від ліберальних демократів. Засновникові партії „Яблоко" Григорієві Явлінському та губернаторові Іркутської области Дмитрові Мєзєнцеву відмовили у реєстрації, оскільки недостовірними визнали понад 5 відс. підписів на їхню підтримку. За російським законодавством, самовисуванцям, а також кандидатам від непарляментських партій необхідно було зібрати 2 млн. підписів на свою підтримку. *(Бі-Бі-Сі)*

Життя урядовців засекречено

24 січня голова Конституційного суду (КС) Анатолій Головін оголосив рішення про заборону отримання і поширення інформації про персональне життя представників влади і народних депутатів. „Така інформація про особу є конфіденційною і допускається виключно в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини", – наголошується в рішенні КС.

Відразу постали питання: що є об'єктом рішення про персональні дані і що слід розуміти під персональними даними? Коли преса повідомила про появу в центрі Києва п'яного сина Президента України – чи це було втручанням в його особисте життя? Коли син народного депутата і сам депутат Роман Ландік жорстоко побив дівчину – чи це було його приватною справою? Адже про національну безпеку в обох випадках не йшлося? Проте КС вважає таку інформацію „конфіденційною".

Голова Комітету партійної контролі політичної партії „Фронт змін" юрист Андрій Пишний вже 26 січня заявив, що КС „підсунув народові України чергову капость. Кожна свобода втрачається поступово". Виявляється, не можна отримати і оприлюднити інформацію не тільки про урядовців, а й про їхнє оточення, до якого віднесені „подружжя, діти, батьки, рідні брати і сестри, дід, баба, онуки, усиновлювачі, усиновлені, а також інші особи, які спільно проживають, пов'язані спільним побутом і мають взаємні права та обов'язки з суб'єктом". Заборонено також доступ до інформації про осіб, які кандидують до органів влади.

Варто зауважити, що мова йде не взагалі про громадян України, а виключно про тих, хто має владу або має її отримати. Захищено членів сімей чиновників та депутатів від збирання та оприлюднення інформації про їхнє майно. Що й не дивно: як міністри, так і депутати радо переписують свої статки, отримані з неофіційних джерел, на родичів. Було б дивно, якби КС не захистив цю, таку приємну для чиновників, практику.

У світі відомі загальногромадянські ґарантії захисту приватного життя, але практично вони не поширюються на публічних і особливо відповідальних перед суспільством осіб, якщо вони своїми діями дають підстави для громадської критики. У США були випадки, коли було оприлюднено неґативні відомості навіть про дітей президента. Національна безпека при цьому не постраждала. Насправді сучасна влада України намагається відродити осудливу практику комуністичного режиму, коли усе, що стосувалося особистого життя його провідників, було заборонене.

Звісно, у ті часи на порушника заборони чекала жорстока кара. Тепер такого репортера не стратять, але надовго позбавлять бажання писати гірку правду про можновладців та їхніх дітей. Кожен „потерпілий від преси" чиновник може подавати в суд і доводити, що він крав без шкоди „національній безпеці, економічному добробутові та правам людини". А суд може визначити „винуватцеві" значну грошову кару або позбавити його волі.

Вжито також практичних заходів щодо обмеження передбаченого законодавством доступу громадян до службової інформації про діяльність влади. Представники влади заявляють, що громадяни своїми запитами паралізують працю міністерств чи управлінь. Водночас неважко встановити за офіційними джерелами, що число запитів населення до конкретних міністерств становить лише 50-300 звертань на рік.

Доступ до публічної інформації свідчить про відкритість і прозорість влади в очах власного народу і міжнародної спільноти. Але для режиму Віктора Януковича це істина ще не стала аскіомою. Не забуваймо, що в особистому житті Президента України теж є сторінки, які він волів би приховати від преси.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 — **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 — **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"		
Адміністрація	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3041 **E-mail**: admin@svoboda-news.com
Оголошення	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Марійка Пенджола	☎ (973) 292-9800 x 3042 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

СТОРІНКА ІСТОРІЇ

В бою під Крутами командував студентами Аверкій Гончаренко

Олександер Панченко

16 (29 – за старим календарем) січня 1918 року на залізничній станції Крути під селищем Крути, за 130 кілометрів від Києва, п'ять годин тривав бій між 4-тисячною більшовицькою армією Михайла Муравйова та трьома сотнями київських студентів, що захищали підступи до Києва.

Командиром студентів був Аверкій Гончаренко. Він народився 22 жовтня 1890 року в селі Дащенки Лохвицького повіту на Полтавщині (тепер – Чернігівської области). Закінчив Чугуївську військову школу й був призначений на посаду помічника начальника навчальної частини 76-го піхотного Кубанського полку, що був дислокований у Тульчині, брав участь в боях Першої світової війни. У 1916 році став старшиною Київської школи прапорщиків, а від січня 1918 року став курінним командантом щойно створеної першої Української військової школи ім. Гетьмана Богдана Хмельницького.

Пропам'ятна таблиця у Лохвиці на честь Аверкія Гончаренка.

При кінці 1917 року А. Гончаренко був висланий разом з школою проти наступу большевицьких військ під командуванням М. Муравйова, й взяв участь на чолі підрозділу українських курсантів у трагічному для України бою під Крутами.

У своїх спогадах А. Гончаренко писав:

„Моя кляса мала 36 юнаків і всі вони були українці й радо чекали на переорганізування їх на українську частину… Пильна праця старшин і юнаків дала прекрасні висліди. По чотирьох місяцях Школа приготовлялась до випуску молодих хорунжих, які мали відійти до українізованих частин. Але цього не сталось, бо штаб Командуючого військом України вислав Школу з конечности на оборону Бахмачського залізничного вузла перед наступаючими большевицькими бандами Муравйова. Я мав повну сатисфакцію зі своїх юнаків, як вони прекрасно трималиcь у критичних хвилинах під час боїв, охороняючи доступи до Бахмача та на залізничних лініях на станції Доч та Ворожба, а вже в бою під Крутами — це був шедевр витривалости.

Навіть трагічний відворот з-під Крут відбувся так тихо і спокійно, що можна було тільки подивляти дисципліну цих молодих і надійних юнаків. Коли ми почали ладуватись до вагонів у віддалі не більше двох кілометрів від большевиків, не дивлячись на великі й болючі втрати, який стискав серця молодих хлопців, вони без жалів і нарікань виконали своє завдання десь біля другої години ночі, як старі і досвідчені вояки.

На ранок вони прибули до станції Бровари, де, вишикувавшись у ряди, зустрілись з командантом Слобідського Коша Симоном Петлюрою і відповідали бадьоро на всі його запити і слухняно прийняли наказ наступу на „Арсенал" у Києві. Можна тільки жаліти, що багато із них передучасно наложили своїми головами, рятуючи честь тих, які ховались за різні кадрові посади…".

У 1918 році А. Гончаренко проходив службу на посаді скарбника Головної шкільної управи Військового міністерства Української Народної Республіки та Української держави гетьмана Павла Скоропадського, відтак входив до складу канцелярії Головного Отамана військ УНР С. Петлюри.

У 1920-1921 роках А. Гончаренко був курсовим старшиною Кам'янець-Подільської спільної юнацької школи, а від 1922 року замешкав у Станиславові (нині – Івано-Франківськ), працюючи на ниві сільсько-господарської кооперації.

Коли створювалася Українська дивізія „Галичина", виявив себе одним з перших старшин УНР у цій дивізії, займався набором добровольців, а від вересня 1944 року став старшиною штабу одного з її полків. Від травня 1945 року з частинами 1-ої Української дивізії Української Національної Армії був інтернований в таборах полонених в Італії, від 1947 року замешкав у Великій Британії, а від 1952 року – у США.

Інший славний український патріот, уродженець полтавської землі, Поль Половецький (Полікарп Плюйко) писав у своєму вірші „Крути" (1944):

„Тож не хмари чорні
крили снігові рівнини.
Не татари йшли на здобич
в землі України –
З Московщини
більшовицьких диких орд
навали
Молодую Україну
багнетом вітали,
Шматували воскреслеє тіло
сиротини,
Готували їй глибоку,
темну домовину…
…Боронили соколята
підступ до столиці,
Поливали сніг пухнастий
краплі кривавиці…".

Полтавщина шанує пам'ять А. Гончаренка. У Лохвиці Полтавської области заходами Інституту Українського Вільного Козацтва ім. Антона Кущинського та районної організації Всеукраїнського об'єдання „Свобода" на одній з центральних вулиць встановлено на його честь пропам'ятну таблицю.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Такі ось „реформи", такі „реформатори"...

Число 49 „Свободи", з 9 грудня 2011 року, мене, як постійного читача цього тижневика, порадувало. Сподобалося повідомлення про презентацію книги Богдана Гаврилишина та принципова стаття Фелікса Хмельковського „Хто є господарем Києва?" . Проте, на жаль, в діжці з медом не обійшлося без ложки дьогтю, якою вважаю допис Ярослава Жмуркевича „Влада, опозиція і народ". Допис містить авторські узагальнення, не підтверджені ні одним фактом чи прикладом з українських реалій. За автором виявляється, що Віктор Янукович „розбудовує економіку", „проводить економічні реформи", „робить спроби мовні чвари злагіднити". А Юлія Тимошенко, мовляв, тільки те й робить, що домогається „за всяку ціну правити державою" – автор, мабуть, забув, що насправді вона перебуває за ґратами.

Одним з передвиборних гасел Президента та Партії Реґіонів було – „Покращання життя людей уже сьогодні". Як воно покращується, було видно з масових соціяльних протестів різних верств населення. Дрібних та середніх підприємців обклали такими високими податками, що їм залишається або закривати свої підприємства, або протестувати.

Наприкінці року голодували чорнобильці. Їм більш як наполовину зменшили пенсії – тим нещасним та хворим, хто рятував Україну й Европу від радіяції, замість того, щоб зняти матеріяльну допомогу та пільги на оздоровлення депутатам, серед яких більше половини – мільйонери. А Конституційний суд, фактично підпорядкований, як і всі інші суди, владі, всупереч Конституції надав право Кабінетові міністрів самому реґулювати бюджетні виплати.

Навіть на Криму, у Симферополі, матері вийшли на протест, бо їм затримують виплати, діти голодують. А в цей же самий час Верховна Рада Криму затверджує для новопризначеного прем'єр-міністра Анатолія Могильова місячну платню у розмірі 20 тис. грн. плюс дві місячні платні в рік на оздоровлення, та ще й щорічну матеріяльну допомогу.

Переважна більшість олігархів не платить податків, бо їх підприємства зареєстровані за кордоном.

А ось одна з „афер року": Міністерство палива (міністер Юрій Бойко) закупило для країни нафтову бурову вишку через підставну офшорну компанію у Ризі (Латвія), підставний власник якої виявився... „бомжем", переплативши 150 млн. грн. від її справжньої ціни. Справа аферистів потрапила в прокуратуру? Ні, звичайно. Закупили другу, знову переплативши ще 100 млн. грн. Кому і куди пішла різниця в ціні? Неважко здогадатися.

Віце-прем'єр Сергій Тігіпко, котрий відповідає за „реформи", клянеться, що грошей на соціяльні виплати нема, бо забагато пільговиків. Ну то скоротіть марнотратство, видатки на нечувану персональну розкіш Президента В. Януковича, який тільки в Криму вже має чотири резиденції. За два роки на них витрачено 200 млн. грн.

В робочі дні В. Янукович користується резиденцією „Межигір'я" у Київській області, витрачаючи у супроводі великого кортежу годину часу в один кінець на дорогу до праці, створюючи неймовірні корки на вулицях столиці. „Межигір'я" займає 136 гектарів, що майже дорівнює площі князівства Монако. До послуг Президента, любителя полювання, – „Сухолучча". Це 37 тис. гектарів Вишгородських лісів Дніпровсько-Тетерівського лісгоспу Київської области, що охороняється спецслужбами. Навіть місцеві селяни не можуть вільно там проходити.

Підраховано, що один день праці Президента В. Януковича обходиться державному бюджетові України 229 тис. дол. Це дорівнює місячній платні 675 громадян країни з середньомісячною платнею 339 дол.

Замість реформ, Україна жахає таким диким явищем, як рейдерство. І суспільство не має на це ради. Нема де шукати правди. Суди служать владі. Як у 1930-ті роки.

Ось що сказав про це в інтерв'ю для УНІАН Посол Великобританії в Україні Лі Тернер: „За останні шість місяців я чув багато досить страшних історій, щоб зробити висновок: рейдерство – це величезна загроза економічному розвиткові України".

Я. Жмуркевич пише: „Я думаю, що Віктор Янукович бачить деструктивні наслідки мовної політики і робить спорадичні спроби мовні чвари злагіднити". Насправді в Україні швидкими темпами іде русифікація освіти і культури: закриваються українські школи, вводяться додаткові російські кляси. Пропрезидентська більшість у Верховній Раді прийняла закон про зниження квот української музики в етері з 50 до 25 відс. З шкільних програм виключено твори про Голодомор – роман Василя Барки „Жовтий князь" та повість Уласа Самчука „Марія".

В п'ять разів, з 80 до 14, зменшилось число найстаріших книгарень у Києві. Книгарня Спілки письменників „Сяйво" біля Хрещатика рік боролася з рейдерським захопленням, в тому числі писали особисто В. Януковичеві й уклінно просили допомогти. Не допоміг. „Сяйво" захоплене.

А щодо того, що Ю. Тимошенко – „це людина, ідеологія якої – за всяку ціну правити державою", то гріх про таке писати в ці дні, та ще й чоловічою рукою. Ю. Тимошенко потребує лиш одного: зберегти життя, зупинити знущання, яке чиниться руками прокуратури та суддів , підпорядкованими „розбудовникові" економіки.

Думаю, що в усьому світі не знайдеться ні одного розсудливого політика чи зі здоровим глуздом простої людини, хто б сумнівався, що суд над Ю. Тимошенко – це розправа В. Януковича над своєю суперницею ...

Лідія Корсун,
Лодай, Ню-Джерзі

Віктор Ющенко теж помилявся

У „Свободі" 6 січня було поміщено коментар Богдана Качора з Ню-Йорку „Історія дасть свою оцінку". Це був відгук на принизливий вислів першого Президента України Леоніда Кравчука, який заявив про третього Президента України Віктора Ющенка, що він „такий президент, як я курка". Автор листа до редакції мав рацію, коли критикував таке зневажливе ставлення одного Президента до другого.

Такі епізоди в культурному світі, мабуть, не існують. Зовсім інша справа, коли громадяни демократичної країни відкрито критикують свого президента, навіть гострими словами. Автор пише: „Про Президента Віктора Ющенка схвально висловилися мільйони виборців України і тих, які вийшли на Майдан в його обороні у 2004 році".

Це безперечна правда, але правдою є і те, що його відданим і відважним оборонцем була Юлія Тимошенко, до якої він, ставши президентом, весь час ставився вороже. Про це дізнався народ і втратив пошану до В. Ющенка.

Більшість людей вважає, що він не був добрим президентом, а відомий економіст Богдан Гаврилишин свого часу в інтерв'ю для Радіо „Свобода" сказав про В. Ющенка: „Віктор Ющенко був дуже добрим прем'єр-міністром, особливо тоді, коли злагоджено працював з Юлією Тимошенко. В. Ющенко не був добрим Президентом".

Другою провиною В. Ющенка було, що він з своїм близьким оточенням намовляв народ не брати участи у другій турі голосування або голосувати проти обох кандидатів – Віктора Януковича й Ю. Тимошенко.

Це не було свідченням характеру державного мужа, політика, а закликом заздрісної людини. Мовляв, якщо я не виграв, то щоб і вона не дісталася до президентського крісла. А можна зовсім сміливо припускати, що вислід тодішніх виборів міг бути іншим.

Володимир Колюбінський,
Фініксвил, Пенсильванія

* * *

Перший Президент України Леонід Кравчук зробив найбільшу помилку за 20 років існування незалежної України, віддаючи зброю ворогові, від котрого Україна саме визволилась. Воно виглядало так: „На тобі зброю, бий Україну й заганяй назад в ярмо".

Тепер Л. Кравчук насміхається з Віктора Ющенка, який теж зробив дурницю, коли допоміг українофобові Вікторові Януковичеві стати Президентом України.

Ольга Білецька,
Норт-Порт, Фльорида

Наша хата також була з соломи

У „Свободі" 23 грудня 2011 року була поміщена світлина „Хата з соломи". В такій хаті я народився майже 85 років тому на Полтавщині. В тій хаті народився мій батько 1898 року. Останній раз я був там у 1935-1936 роки. До 1940 року ще тримався дах з соломи.

Збереглася світлина хати з 1989 року, яку моя сестра Катя привезла для мене до Америки. Але дах уже був з якогось іншого матеріялу, що я його не знаю.

Три роки тому, після 70 років відсутности, я мав нагоду побачити востаннє своє родинне гніздо, але з нього були тільки стіни. Так що такі хати можуть вистояти понад 100 років.

Олександер Багнівський,
Елкгарт, Індіяна

Про семантику слова „вилікувати"

Не хочу входити в питання, як потрапило до мого останнього листа у „Свободі" 6 січня – про захворювання Юлії Тимошенко та допомогу їй в цій справі – слово „вилікувати".

Семантика медичного виразу „вилікувати" і „лікувати" неідентична, і слово „вилікувати" може стосуватися перевтомлення чи похмілля, але поважніші хронічні хвороби належить „лікувати".

Це стосується міжхребцевих гриж, гіпертонії, цукриці, а також безлічі інших хронічних недуг, яких „вилікувати" немає змоги, і лікаря, який такі речі описує в той спосіб і обіцяє „вилікування", коли щонайкраще можливість полягає в кращому „лікуванні", „вилікування" ж залишиться природі, а віруюча людина сказала б – „волі Божій" і, може, в додатку до щастя.

Однак, оскільки допис був з моїм підписом, то вибачаюсь, і зухвальство, яке тут можна приписати авторові, залишаю українському правосуддю і урядовим медичним „псевдогероям" і експертам. Що ж до уряду, який такими справами керує, то це питання політичне і покищо до медицини не належить.

Василь Рождественський,
Вудгевен, Мишиґен

Шановні дописувачі!
Просимо у своїх електронних листах до редакції подавати Ваші поштові адреси та числа телефонів.
Редакція

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Пластуни успішно колядували в Нью-Йорку, Нью-Джерзі і Чикаґо

Катруся Стецик

НЮ-ЙОРК. – Чи приймаєте колядників? По телевізору можна побачити, як святкують люди взимку по цілому світі. Але жодна камера, з найбільшою кількістю пікселів, не здатна показати почуття святкування по-нашому. У нас є різні обряди та звичаї, які рік за роком показують нашу українську ідентичність та коріння, коли святкуємо Різдво.

Пластуни традиційно ходять колядувати по хатах. Старші пластуни у різних містах займалися цією традицією і отримували задоволення від цього старого звичаю. Пластуни-колядники кожного року ідуть з хати до хати, співають коляди, віншують, та переносять щедру вістку про Різдво, бажаючи господарям і сім'ям щастя та здоров'я.

16 членів старшопластунського куреня „Чорноморці" у Нью-Джерзі за традицією 17 грудня 2011 року відвідали п'ять осель сеньйорів-„чорноморців" з колядою. Вони колядували, віншували, гарно провели час з родинами, які сердечно їх приймали. Організатором колядування був Андрій Олесницький.

Старші пластуни Нью-Йорку колядували 18 січня. Лариса Чебеняк розповіла, що люди називали пластунів хором, бо було їх так багато. Понад 20 старших пластунів колядували в околиці, зважаючи на великий список українських та пластових родин. Віктор Подпірка гарно віншував у кожній хаті.

Михайло Фединський розповів про новацію молодих колядників в Чикаґо, які використовували неукраїнські інструменти, зокрема мараку з Мехіко та юкулеле з штату Гаваї.

Людям було дуже цікаво і приємно, коли старші пластуни заспівали не тільки традиційні коляди, а й щось новенького та грали на тих інструментах.

Колядники Пласту в Нью-Йорку. (Фото: Лариса Чебеняк)

Парафія урочисто святкувала Різдво

Люба Ґенсьор-Садницька

ЧЕСТЕР, Ню-Йорк. – Різдвяний базар відбувся 17-18 грудня 2011 року в парафії св. Андрія (парох – о. Ярослав Костик). Сусіди і гості йшли купувати смачні страви, які приготувала Марія Костик з дочкою Наталею. Гості також купували прикраси на ялинку, книжки, картки, вишивки, ікони з України. Організували продаж Розмарі Павлик і Леокадія Снігур. Ірена Чалевка продавала картки на Фонд будови церкви.

18 грудня до дітей завітав св. Миколай. Діти деклямували віршики, співали пісні і грали на фортепіяні. 15 січня парафіяни знову зійшлися на Просфору. Перед ними виступив вертеп з 14 осіб в гуцульських і полтавських строях. Вертеп відбувся під керівництвом Людмили Найдан, яка готує дітей до виступів на різні імпрези. Пізніше діти грали на фортепіяні і всі гості колядували. Вертеп також ходив по хатах.

Св. Миколай в парафії св. Андрія в Честері, Ню-Йорк.

Парафія св. Андрія об'єднує 50 родин.

Високе відзначення пластунки Софійки Захарчук

Ірена Пелех-Зварич

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Пластова станиця у Філядельфії зібралася 14 січня в Українському освітньо-культурному центрі, щоб відсвяткувати разом „Свічечку". Перед святковою частиною відбулися офіційні пластові церемоніяли – підвищення проб, відзначення, а найважливішим церемоніялом було іменування Софійки Захарчук на почесний ступінь Гетьманської вірлиці.

Почесний ступінь Гетьманської вірлиці надається за винятково взірцеву працю і поставу, а не за виповнення визначених завдань. Щоб бути іменованою на Гетьманську вірлицю, ім'я пластунки-юначки мусить бути подане зв'язковою до Крайової Пластової Старшини на розгляд.

Учасники церемоніялу (зліва): Христя Кохан, Ксеня Захарчук, Софійка Захарчук, Любомир Романків, Лука Захарчук і Данило Захарчук.

Старшина перевіряє пластову діяльність, поставу та відданість Пластові. Коли вирішено, що кандидатка справді заслужила на це відзначення, подається ім'я кандидатки до Головної Пластової Булави, де члени наново перевіряють заслуги, пластове життя та особистий характер кандидатки. Після голосування кандидатка є іменована.

Ця процедура може тривати понад рік. Церемоніял проводить Начальний пластун перед великою збіркою пластунів.

С. Захарчук народилася 21 листопада 1992 року у Філядельфії. Закінчила середню школу у червні 2011 року. Завжди була визначною ученицею в американських школах, належила до „National Honor Society", одержувала інші нагороди за свої осяги в науці, між ними – „Methacton M Award" від 2004 до 2010 року. Ця нагорода надається щороку шкільним районом студентові, що має найвищі осяги в науці. С. Захарчук у школі була також заанґажована в Клюбі історії та Гурті книголюбів. Вона також працювала як доброволець в справах охорони здоров'я і прав жіноцтва. Між шкільними заняттями працювала в бюрі, де виконувала канцелярські завдання.

Тепер С. Захарчук є студенткою „Penoni Honors College" при Дрексель-університеті, де студіює біомедичну інженерію.

С. Захарчук ходила до школи українознавства ще від передшкілля. В травні 2010 року вона закінчила „Нашу Українську Рідну Школу" матурою з відмінним вислідом. Вона належала до дівочого співочого квінтету „Вишиванка" який виступав на різних громадських імпрезах у Філядельфії і на Союзівці. Вчилася гри на фортепіяні і на бандурі.

Від молодих літ С. Захарчук була членом школи українських народних танців „Волошки" у Філядельфії, належала до ансамблю і мала нагоду часто виступати. Вона працює добровольцем в Українському освітньо-культурному центрі, є членкою парафії св. Архистратига Михаїла у Дженкінтавні, Пенсильванія.

С. Захарчук належить до Пласту від „Пташат". Спершу була в гуртку „Конвалії" 4-го куреня ім. Ольги Басараб, де виконувала обов'язки діловодства гурткової, заступника гурткової та писаря.

В курені С. Захарчук була курінним суддею, курінним господарем та курінною. Як курінна, очолювала проєкт „Еко-Люб" на Свято Юрія 2010 року і одержала третє пластове відзначення за взірцеве виконання цього проєкту і в змагу пісні. Також допомагала в новацтві як заступниця виховників і плянувала прогулянки. Вже третій рік працює як юнацька виховниця в станиці з гуртком „Орхідеї".

С. Захарчук пару разів здобула четверте відзначення за свою пластову поставу, успішну працю в станиці та участь в громадських імпрезах. Крім праці в станиці, брала участь у літніх таборах на „Вовчій Тропі" і „Писаному Камені".

С. Захарчук брала участь багато років у Бурлацьких лещетарських таборах. Має глибоке зацікавлення у лещетарстві і здобула сертифікат „National Ski Patrol". Вона успішно закінчила Вишкіл юнацьких виховників і Міжкрайовий вишкіл юнацьких виховниць „Школа Булавних", після чого стала в ряди юнацької булави на „Вовчій Тропі".

С. Захарчук є пластункою-вірлицею від червня 2010 року, здобула понад 20 юнацьких вмілостей. В червні 2011 року С. Захарчук одержала друге пластове відзначення від станичної старшини за прикладне виконування обов'язків впорядниці юнацтва протягом двох років.

Влітку 2011 року С. Захарчук була писарем табору юначок на „Вовчій Тропі", де одержала грамоту від Уладу Старших Пластунів за працю, провідництво і взірцеву пластову поставу. В жовтні 2011 року була делеґатом від станиці Філядельфії на Крайовому Пластовому З'їзді на Союзівці. Тепер стає в ряди Філядельфійської станичної старшини як протоколярний писар.

За свою виняткову взірцеву працю, пластову поставу та своїм особистим і громадським життям С. Захарчук заслужила почесний ступінь Гетьманської Пластової вірлиці.

Начальний пластун Любомир Романків, котрий проводив церемоніял, зазначив, що цього року пластуни відзначають 100-ліття Пласту і що за цих 100 років іменувано 52 Гетьманських Скобів та 53 Гетьманських Вірлиць. Пластова Станиця у Філядельфії може гордитися попередніми Гетьманськими Вірлицями і Скобами. Це були Ксеня Одежинська, Маруся Максимович, Лариса Гудь, Роман Процик, Роман Гриців і Роман Данилів.

Недавно у Станиці були іменовані на почесній ступінь Гетьманської Вірлиці Наталка Тарасюк і на Гетьманського Скоба – Андрій Зварич.

Концерт „Різдво з Русланою в Чикаґо" став справжнім святом

***ЧИКАҐО.** – Імпреза „Різдво з Русланою в Чикаґо" відбулася 15 січня виключно завдяки компанії „Meest-Karpaty Inc.", Богданові та Марії Бучвакам та підтримці Федеральної кредитної спілки „Самопоміч". Після півторагодинного концерту глядачі не розходилися – співали колядок, фотографувалися з своєю улюбленицею, спілкувалися з командою Руслани.*

Співочу кар'єру Руслана Лижичко почала у дитинстві – в гуртах „Оріон" та „Посмішка". Потім були дитяча музична школа, Львівська консерваторія (кляси Мирослава Скорика, Юрія Колесси, Юрія Луцева, Юрія Боня, Лариси Бужко). Фаховий дириґент симфонічної оркестри, співачка Руслана 1994 року здобула „Ґран-прі" на всеукраїнському телевізійному фестивалі „Мелодія". Наступні тріюмфи – перемога на „Слов'янському базарі" 1996 року, у Першій Всеукраїнській загальнонаціональній програмі „Людина року-96", звання „Співачка року-96".

Чи не найбільшу славу співачці приніс альбом „Дикі танці" (2003 рік) – сучасна компіляція етнічного матеріялу на основі стародавніх етнічних гуцульських мотивів і сучасних течій музики. Офіційно було продано 100 тис. копій цього альбому. Того ж року за цей альбом Руслана отримала перший в Україні офіційний „Платиновий диск". Перемога на конкурсі Евробачення-2004 стала перемогою всієї України.

2012 рік для неї почався в Чикаґо, де Руслана відповіла для „Свободи" на запитання Данила Яневського.

Руслана Лижичко співає в Чикаґо разом з дітьми. (Фото: Юрій Селученко)

– У вересні музичний світ відзначатиме 50-річчя гурту „The Beatles", який змінив музику і змінив світ. Яка музика змінила український музичний світ?

– Український аналог „The Beatles" – це Володимир Івасюк. Українська музика є до Івасюка і після Івасюка.

– Чи ми можемо в цьому контексті говорити також про Назарія Яремчука, Василя Зінкевича, Софію Ротару, Левка Дутківського?

– Ми можемо, але, думаю, що він (Володимир Івасюк) був тим майстром, який створив архітектуру українського музичного стилю, зформував його. Всі інші були прекрасні виконавці, а він був архітектор. Він розбудував той стиль, якому всі ми досьогодні вчимося. Він збудував архітектуру української гармонії, української мелодії. З ним з'явилася українська мелодія – неповторна. Та, яку пізнають всюди. Він збудував українські слова.

Це є справжні слова карпатського мольфара (мольфарами гуцули називають людей, наділеними надприродними здібностями, які вміють керувати силами природи, лікувати людей в особливий спосіб. За народними переказами, саме мольфари досьогодні владарюють над Карпатами. – Д. Я.).

Це слова мольфара, який чаклує, який говорить абсолютно чарівними словами. Це є поезія, це є продовження Лесі Українки, продовження тієї містики в українській поезії, яку я обожнюю. Для мене це є культ, культова українська музика. Так само як „The Beatles" вважається культовою групою, для мене культом є Володимир Івасюк, і я не знаю нікого, хто був би більшим за нього. Нікого! Я до нього можу хібащо Миколу Лисенка прирівняти.

– Сучасну українську музику заполонила, як мені здається, естрадна музика невисокого ґатунку. В чому причина?

– В українській крові тече те, що любив Володимир Івасюк. В українській крові не тече те, що сьогодні творить українська сцена. Все чуже, як та епоха, яка панувала довгий час в Україні. І звичайно, вона культивувала популярну музику. І це за 20 років не піде з крови. Ми це змушені споживати. Але воно не є наше, воно рано чи пізно піде. Воно було нав'язане. З іншого боку, ми не забрали з Радянського Союзу, на жаль, не забрали, наприклад, рок-н-рол Андрія Макаревича…

– А чому не забрали Юрія Шевчука, який в листопаді 2004 року дав сольний концерт на Помаранчевому Майдані, а забрали Філіпа Киркорова, найяскравішого представника російської музичної поп-культури?

– Не знаю. Це для мене загадка. Думаю, ми мало замислюємося над тим, що є мистецтво, якого ми потребуємо. Україна дуже потребує мистецтва справжнього. І про це

(Закінчення на стор. 11)

Концерт...

(Закінчення зі стор. 10)

треба дуже голосно говорити. Ми побігли не тими стежками, мусимо вибратися з того. Та музика приречена – людей від неї нудить. Нудить так само, як від штучного цукру, якого ви не можете багато їсти.

– Що є місією Руслани Лижичко?

– Я хочу культивувати карпатські елементи, бо вважаю їх найбільш містичними. Я хотіла б культивувати ті слов'янські елементи, які є українськими. Мені дуже прикро, що українці не бачать своєї унікальности. Мені прикро, що в Болгарії, наприклад, культивується народна музика, а в Україні – ні.

Я – львів'янка, я виросла на народній музиці, бо її у ті часи у Львові тільки і „крутили". Львів співає, слухає, любить свою музику. Руслана виросла в цьому, і тому вона робить ту музику, в якій вона виросла і яку вона любить. Руслана любить Івасюка, любить Білозора, любить все те, що було у Львові. Любить те, що з бабою співали, те, що потім я з гуцулами співала. Воно є всередині, я нічого штучного в собі не ношу.

Мене збивають з шляху продюсери інші, говорять – треба робити інші речі, на які є попит. Якщо чесно – я не зважаю на ці поради. Я розумію, що наш „попит" – це те, що ми можемо зробити силою своєї волі. І люди їдуть за мною. Я це бачу. У мене гуцульські, українські, слов'янські елементи – на першому місці.

В цьому сенсі я хочу відновити історичну справедливість – і в новому альбомі збираю українські мотиви, які використовували російські клясики. Це – перший фортепіянний концерт Петра Чайковського, твори Модеста Мусоргського, Михайла Ґлінки, Сергія Рахманінова. Всі вони використовували українські елементи і всі ці елементи я „забрала" до нового альбому.

Руслана Лижичко з її шанувальниками в Чикаґо. (Фото: Юрій Селученко)

– Карпати – це і містика мольфарів. Чи значить це, що твоя творчість – це, деякою мірою, пропаґанда язичницьких мотивів, яка містить деякі антихристиянські елементи?

– Я ніколи над цим не замислювалася, бо є надзвичайно віруючою. Різдво, Пасха вводять мене у транс. Я плачу просто. Багато буваю у Церкві, співаю у церковному хорі... Маю дуже сильні речі в серці. Я не хотіла б бути провідником якихось нехристиянських речей. Але гуцули, справді, це язичницькі часи. Я б нічого тут не змінювала. Я залишила б усю автентику, включно з язичницькими елементами.

– Насамкінець – твої побажання для тих, хто прочитає це інтерв'ю. Побажання для всіх твоїх шанувальників в Америці в 2012 році?

– Хай Евро-2012 дасть нам бодай десяту, соту частину того, що ми відчували в 2004 році. Ми дуже хочемо, щоб Україна виглядала гідно і достойно.

Успішно закінчили школу

Минулий рік був щасливий для десятьох абітурієнтів Школи Українознавства ім. Лесі Українки в Сиракюзах, Ню-Йорк, які закінчили навчання матурою і на прощальному бенкеті 21 травня 2011 року почули на свою адресу теплі слова поздоровлень і щирих побажань від директора школи Світлани Біґс, опікуна матуральної кляси Олександра Степанюка, голови Батьківського комітету Роми Темницької, педагогічного дорадника Шкільної Ради і голови матуральних іспитів д-ра Івана Гвозди. Від Українського Народного Союзу кожен матурант одержав маленький подарунок – 50 дол. У першому ряді зліва: матуранти Христина Копечак, Іванка Темницька, Калина Мельник, Наталія Данишишин; другий ряд, зліва: Ярослав Пісьо, Івана Погорілець, Анастазія Мельник, Зореслава Чушак, Олег Грабовий. (Фото: Мирослава Чушак)

Подяка за допомогу сільській школі

15 жовтня 2011 року Злучений Український Американський Допомоговий Комітет (ЗУАДК) звернувся до української громади в справі збірки фондів на докінчення шкільного будинку в селі Волиця, Бережанського району на Тернопільщині. Численні особи і товариства відгукнулися на це звернення і надіслали пожертви в сумі 4,005 дол. Екзекутива ЗУАДК щиро подякувала жертводавцям за співчутливе розуміння потреб школи і повідомила, що збірка закінчена. Повний фінансовий звіт за витрачені гроші буде поміщений на веб-сторінці ЗУАДК. На фото: Учні школи в селі Волиця дякують за допомогу.

Представники різних конфесій молилися за єдність Церкви

Представники різних християнських конфесій з'єдналися у молитві. (Фото: Василь Пишкович)

ЛЬВІВ. – Представники Української Греко-Католицької Церкви, Української Автокефальної Православної Церкви, Римо-Католицької Церкви, Вірменської Апостольської Церкви та Церкви Християн Віри Євангельської взяли участь у міжконфесійній молитві за єдність, яка відбулася 24 січня у каплиці Українського Католицького Університету (УКУ).

Захід, організований Інститутом екуменічних студій УКУ, відбувся за програмою Тижня молитов за християнську єдність, який щорічно відбувається 18-25 січня. Учасники молитви відслужили спільний екуменічний Молебень.

Священик Василь Саган, представник Золочівського деканату УАПЦ, розповів про спільні екуменічні молитви, які у Золочеві проводять з 1994 року. Науковий працівник Інституту екуменічних студій УКУ о. Роман Фігас підкреслив, що на стінах храму художниця Іванка Крип'якевич-Димид розробила власний унікальний сюжет: окрім мучеників та канонізованих святих, тут є поети, художники, вчителі, які через своє покликання служили Христові.

Духівник УКУ о. Ігор Пецюх сказав: „Ми будемо розділені, поки кожен з нас не буде готовий іти шляхом покаяння. Тільки через покаяння ми можемо ламати стіну, яка нас роз'єднує".

Цьогорічне гасло Тижня молитов за християнську єдність було „Всі ми перемінимось перемогою Господа нашого Ісуса Христа".

Прес-служба УКУ

Відбувся круглий стіл на тему соборности України

КИЇВ. – 20 січня в Центрі національного відродження (ЦНВ) відбувся круглий стіл до Дня Соборности України „Соборність України: 1919-2012. Реальність чи ілюзія?", організований ЦНВ, Українською інформаційною службою за сприяння громадянської ініціятиви „Оновлення країни".

В заході взяли участь Михайло Ратушний – голова Української Всесвітньої Координаційної Ради, Тарас Рондзістий – директор ЦНВ, Вахтанґ Кіпіані – головний редактор інтернет-видання „Історична правда", Роман Круцик – голова Київської міської організації Товариства „Меморіял" ім. Василя Стуса та інші громадські діячі.

Були обговорені питання історичного підґрунтя здобуття соборної української держави, перспективи порозуміння та єдности українського народу в сучасних політичних умовах.

Українська інформаційна служба

Учасники круглого столу в Центрі національного відродження. (Фото: УІС)

Віче біля пам'ятника козакові Рогові

Учасники віча біля пам'ятника козакові Рогові. (Фото: Дмитро Білоненко)

Рінат Ковбасюк

КРИВИЙ РІГ. – 22 січня до Дня соборности у Кривому Розі відбулись заходи, в яких взяли участь представники патріотичних політичних сил та громадських організацій.

В центрі міста криворізькі патріоти утворили символічне кільце єдности з синьо-жовтими національними та червоно-чорними прапорами і написом „Україна навіки єдина".

Потім вони рушили до пам'ятника козакові Рогові, вигукуючи гасла „Слава Україні! Героям слава!".

Біля пам'ятника патріоти утворили вічеве коло, перед яким по черзі виступили провідники патріотичних організацій.

У пам'ять „Української хати"

Представник „Героїки" Павло Шелухін (зліва) та депутат Станіслав Трошин відкривають меморіяльну дошку в Херсоні. (Фото: Олександер Жупина)

ХЕРСОН. – Мешканці міста 22 січня відзначили День Соборности традиційним покладанням квітів до пам'ятника Тарасові Шевченкові і відкриттям нової меморіяльної дошки на перехресті вулиць Суворова та Комунарів.

Новий пам'ятний знак присвячений першому в Херсоні Українському суспільно-політичному товариству „Українська хата". Ця організація у 1917 році за дуже короткий час об'єднала херсонців. Навіть тогочасний міський голова Євген Яковенко вступив до товариства.

Члени організації провели першу в історії міста політичну маніфестацію під синьо-жовтими прапорами, заснували власні кооперативи, налагодили випуск української газети, відкрили українські шкільні кляси, дитячі садочки, книгарні та курси з української мови та історії.

Меморіяльну дошку встановила Благодійна ініціятива „Героїка" за сприяння депутатів міської ради Станіслава Трошина, Віктора Гаврилюка, Миколи Халупенка.

„Героїка" заснована у 2010 році з метою популяризації історії збройної боротьби України за незалежність. Активісти „Героїки" впорядковують та відновлюють українські військові поховання, будують пам'ятники та встановлюють меморіяльні дошки на честь борців за незалежність України. У Херсоні це вже друга меморіяльна дошка, встановлена „Героїкою".

У січні 2011 року було відкрито меморіяльну дошку на честь Андрія Конощенка – громадського та політичного діяча Української Народної Республіки.

У 2010 році за сприяння „Героїки" у селі Зміївка Бериславського району побудовано меморіял „Борцям за волю України".

У 2011 році у селі Кіндійка встановлено пам'ятник у вигляді козацького хреста на могилі колишнього стрільця Української Повстанської Армії Йосипа Пилипчака.

Павло Подобєд

Новий керманич Рівненської єпархії УПЦ КП

Архиєпископ Іларіон

КИЇВ. – 23 січня Синод Української Православної Церкви Київського патріярхату під головуванням Патріярха Київського і всієї Руси-України Філарета звільнив Митрополита Рівненського і Острозького Євсевія (Політила) за станом здоров'я від керівництва єпархією і членства у Синоді.

Патріярх Філарет висловив Митрополитові Євсевієві подяку за сумлінне служіння і відзначив його працю церковним орденом.

Керуючим Рівненською єпархією та постійним членом Священного Синоду призначений Єпископ Чернігівський і Ніжинський Іларіон (Процик), якого возведено у сан Архиєпископа.

Архиєпископ Іларіон (в миру – Дмитро Процик) народився в селі Зубрець Бучацького району Тернопільської области. Закінчив Київську духовну академію. 26 жовтня 2000 року був пострижений у чернецтво.

Євген Цимбалюк

Пластуни виконали тризуб-складанку

ДОНЕЦЬК. – 22 січня, у День Соборности, донецькі пластуни в парку ім. Щербакова склали герб України з паперових карток. На святі було 60 осіб з Донецька та Авдіївської пластової станиці. На кожній картці були герби міст України. Таким чином у складанку включили майже всі міста. Тризуб вийшов довжиною 12 метрів, його склали за одну годину. Ідея складанки – єдність всіх реґіонів України.

о. Ігнатій Воловенко

ПОДОРОЖІ

Мандрівка до історичного Бучачу

Олександер Толпигін

135 кілометрів відділяють Тернопіль від Бучачу – якщо їхати приміським потягом. Це небагато, як зважити, що за вікнами пропливають чарівні картини подільського пейзажу, від яких годі відірвати погляд. Села тонуть в зеленому морі садів. Праворуч вивищуються пасма Товтр, вкриті лісами. То тут, то там з'являються силюети церков і костелів. Одні доглянуті, інші з побитими вікнами і похиленими хрестами. Але що найголовніше, то практично в кожній споруді видно думку творців і вміння передати любов до Бога різними засобами і формами.

Нарешті – знайомі обриси фортеці на горі. Потяг в'їжджає в Теребовлю – давню-давню столицю Теребовлянського князівства...

Що ж передусім варто побачити мандрівникові, котрий забрів сюди вперше? Звичайно ж, – Миколаївську церкву, збудовану ще в XVI ст. Втім, в мене особисто ця церква викликає якесь подвійне враження – одна її половина подобається, а інша – ні. Справа в тому, що від старої церкви збереглась лише її половина, а решта була добудована у XVIII ст. не зовсім пропорційно щодо першооснови.

На замковій горі – залишки колись могутньої фортеці. В XI ст. тут знаходився дитинець князя Василька Ростиславовича, осліпленого родичами. Скільки кривавих міжусобних битв відбулося тут з тих часів, поки всі ці землі в 1211 році не опинились під вольовою рукою Данила Романовича Галицького...

Поїзд повільно їде далі. За вікном – полишений напризволяще кармелітський монастир, що також був пристосований до оборони. Також цікаве, з виразним історичним обличчям, місто Чортків.

А коли будете перетинати долину Серету, вам оже видатися, що ви – у Швайцарії: гори і ліси, ліси і гори... Поїзд вбігає у гірський тунель – це вже зовсім як у Швайцарії!

Тунель закінчується так само раптово, як і почався. Ще трохи і ми в Бучачі. Це місто для краєзнавця – передусім замок, ратуша і церква св. Миколая.

Брукована дорога підіймається на пагорб, кам'яний мур відділяє церкву св. Миколая від міського гомону. Закладена Марією Могилянкою, двоюрідною сестрою Петра Могили, в 1610 році оборонна церква вистояла всі лихоліття, які заторкнули Бучач.

В цій ґотико-ренесансній споруді з колись високою оборонною вежею втілені як українські, так і молдавські риси. Звичайно, за довгий час змінився її зовнішній вид. Тепер вже не височить над містом могутня оборонна башта, але всередині зберігся дух української церкви. Мерехтять свічки, моляться поодинокі люди. В напівтемряві вгадується рококовий іконостас, виконаний майстрами жовківської школи в 1743 році – з вибагливими царськими вратами і фігурами Євангелистів.

А ось чудотворна ікона Богородиці, подарована храму Марією Могилянкою. Перед нею не вгасає лампада. Звертаю увагу на амвон з його вишуканним різьбленням. А чи можна словами передати атмосферу, яку створюють українські рушники....

У Бучачі є чимало будинків, не позбавлених архітектурного смаку, а посередині майдану, як перлина в розкритій мушлі, стоїть ратуша, збудована талановитим архітектором Бернардом Меретином і таким же талановитим скульптором Йоганом Пінзелем. Попри шрами на фасаді і відсутність більшої частини скульптур, вона справляла незабутнє враження.

Тут, на ринковій площі, могутні стіни давно зачиненого костелу Успіння Богородиці, до спорудження якого ймовірно доклав своєї умілої руки львівський атрхітектор Мартин Урбанік.

Використання цього костелу в ролі міської котельні спричинило за роки рядянщини великі ушкодження.

На високому узвишші, що піднімається на кілька десятків метрів над правим берегом Стрипи, виднілись мальовничі руїни колись могутнього замку. Ці руїни і були головною метою моєї подорожі в Бучач. Місце для будівництва укріплень було обрано дуже вдало, бо з трьох сторін пагорб був оточений водою. Коли тут були споруджені перші кам'яні укріплення, сказати важко, але вже в 1379 році замок згадується в історичних джерелах. В наступні часи замок неодноразово розбудовувався і перебудовувався.

До сьогоднішніх днів збереглися рештки фортечних стін, бастеї та ренесансного палацу. Товщина стін сягає чотирьох метрів, в давні часи вони були неабиякою перешкодою для завойовників. Блукаю по трав'яному подвір'ю замку, намагаючись уявити, як же виглядав він у період розквіту, як безстрашна дружина Яна Потоцького керувала захистом укріплень в 1672 році від величезної армії турецького султана Магомета IV і його союзника гетьмана Петра Дорошенка.

Хто вона була – чи Тереза з Цетнерів, чи Урсула з Даниловичів? Різні перекази, різні імена. Але, мабуть, могло бути, що вона, довго тримаючи оборону і втрачаючи один за другим захисників замку, таки надіслала султанові лист, у якому покепкувала, що він воює з жінкою, і тому навіть в разі перемоги над нею слава йому не дістанеться. І це подіяло. Султан припинив облогу. І був мир, названий Бучацьким.

Неподалік замку ще росте старовинна липа, яку в народі називають Золотою липою або липою Магомета. Під її кроною і був підписаний мир. Мир, що поділив Поділля на турецьку і польську частини, не визнав Сейм, але довгі 11 років кордон між цими двома державами проходив по річці Стрипі.

З замкового пагорба відкривався мальовничий вид на місто, річку, на якісь руїни під горою неподалік... Ще одні руїни.

Будинки, що утворювали колись відомий в Україні василіянський монастир були порожні. Двері і вікна розчинені, скрізь порох, бруд. Нещодавно тут ще розміщувалося сільськогосподарське училище, тепер все полишено напризволяще.

Повернувшись у центр міста, я оглянув Покровську церкву, збудовану в середині XVIII ст. за проєктом вже відомого нам архітектора Шільцера, в якій розташувався природничий відділ краєзнавчого музею.

...З дня тієї моєї подорожі до незрівнянного Бучача минуло багато років. Скільки всього змінилось! І Чорнобиль, і Незалежність, і Руїна, і еміґрація. А скільки води зі Стрипи потрапило в море?

Сьогодні в Бучачі багато архітектурних пам'яток вже відреставровані чи реставруються. У василіянський монастир повернулось духовне життя – тепер тут діє історико-філософський ліцей, де навчаються майбутні священики. Успенський костел теж повернуто віруючим, а його головний вівтар відновлено.

В Покровську церкву за розпорядженням Президента Віктора Ющенка повернуто дияконські врата роботи Пінзеля. Відновлено за старими фотографіями скульптури Ісуса Христа та Яна Непомука. Погарнішала ратуша, хоча роботи ще не закінчено. Але так само над містом височать руїни старовинного замку. Недосліджені, вони продовжують руйнуватись.

У державної еліти, яка не живе ні за моральними нормами, ні за законом, відсутній інстинкт збереження історичної спадщини. Сьогодні легше збудувати павільйон аля-Десятинна церква, ніж наполегливо досліджувати й науково відновлювати наші історичні пам'ятки.

Ратуша в Бучачі.

Ґрот біля Храму Успіння Богородиці (1761-1763 роки) в Бучачі. (Фото: buchach.org.ua)

Залишки колись могутньої фортеці в Бучачі. (Фото: buchach.org.ua)

Миколаївська церква в Бучачі (1610 рік). (Фото: buchach.org.ua)

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Лютий 2012 року, ч. 138

Фінансова допомога Фундації Україні в 2011 році

В 2011 році члени та прихильники Фундації ім. Івана Багряного прислали на різні цілі та потреби Фундації 76,984 дол. Прізвища добродіїв і цілі пожертв щомісяця вміщувалися на сторінці Фундації в тижневику „Свобода". Фундація видала на різні потреби в 2011 році 15,062 дол.

Фундація щорічно видає, як член Ліґи українських меценатів, на конкурси української мови по 5,000 дол. Інші значні суми видано на видання у видавництві „Смолоскип" двох казок Івана Багряного та книги Василя Даниленка „Ізидора, рідна сестра Лесі Українки: від сталінських таборів до еміграції".

Частинно Фундація фінансово допомогла видавничому дому „Києво-Могилянська академія" видати книги Івана Дзюби „Нагнітання мороку" та „У світі образів і ідей", книги „З душі та серця" у видавництві „Бористен", Олега Романчука „У пошуках універсуму", Юрія Коваля та на підготування книги, над якою працює Олександер Шугай – „Маловідоме про Івана Багряного", яка вийде у видавництві „Смолоскип".

Фундація надала допомогу Товариству української мови, „Просвіті" в Кривому Розі, газеті „Літературна Україна", журналам „Березіль", „Універсум" та „Бористен", представником яких є Фундація у США.

В Дніпропетровськ для сиріт вислано майже 4,000 дол. та 3,000 дол. на конкурс української мови, спонзором якого є родина Марія та Івана Гнипів, а проводить його видавництво „Бористен". 2,000 дол. вислано до Києво-Могилянської академії та на створення фільму про Симона Петлюру.

В Острозьку академію вислано всі річники журналу „Нові дні", що виходив в Канаді, журналу Об'єднання Української Демократичної Молоді „Молода Україна". Були вислані книжки до різних бібліотек України.

На закінчення побудови пам'ятника жертвам Голодомору 1932-1933 років в Миргороді, на Полтавщині, вислано 1,500 дол. Певні суми дано до Української Вільної Академії Наук в США, де зберігаються архіви Фундації та братніх організацій, Фундації „U.S.-Ukraine", на стипендії студентам та інші цілі в Україні з вірою, що невдовзі не ми допомагатимемо Україні, а Україна допомагатиме діяспорі.

Творимо добрі справи разом з Фундацією ім. Івана Багряного

Численні мистецькі імпрези та інші патріотичні заходи здійснила у Дніпропетровську Фундація ім. Івана Багряного спільно з редакцією часопису „Бористен". Одним з найбільших надбань такої співпраці у 2011 році став видавничий проєкт про Голодомор в Україні 1932-1933 років.

Фактично увесь цивілізований світ визнав, що у 1932-1933 роках в Україні провідники комуністичного режиму запровадили штучний Голодомор з метою нищення корінного етносу як одного з найбільш ненадійних у справі „построєнія свєтлого будущєго". Цей історичний факт ніщо не змінить, не виправдає та не викривить.

Однак, скаженіють українофоби усіх відтінків, коли мова заходить про Голодомор-геноцид 1932-1933 років. Причин тут декілька. Але найголовніша та, що, визнавши достовірність такого пекельного страхіття, доведеться прийняти й факт, що все, пов'язане з Москвою, несло українському народові горе та страждання, що „братерські обійми старшого брата" були не родинними, а задушливими.

Ось чому редакція щомісячника як творчий підрозділ Фундації ім. І. Багряного вважала своїм моральним обов'язком відгукнутися на чергову жалобну річницю Голодомору новим пропам'ятним видавничим проєктом.

Художній збірник „З душі та серця", котрий побачив світ напередодні листопадових днів 2011 року, – маленький внесок у святу справу оборони пам'яті жертв Голодомору від зазіхань нелюдів. До книги увійшли вірші, прозові твори, уривки з романів, що мовою красного письменства розповідають про злочини Москви на теренах України в 1932-1933 роках.

Твори, вміщені у виданні, належать як письменникам-клясикам української літератури, так і сучасним авторам. Показово й те, що книга побачила світ завдяки жертовності українців західної діяспори. Список доброчинців можна знайти наприкінці видання. І це ще одне свідчення того, що українці всі єдині, коли йдеться про найболючіше у нашій історії.

Насамкінець треба висловити сердечну подяку довголітньому скарбникові Фундації Олексієві Коноваловi, котрий роками творить зв'язок поміж представництвом у Дніпропетровську і централею організації, і взяв на себе головний тягар збірки добровільних датків на збірник „З душі та серця".

Фідель Сухоніс,
редактор журналу „Бористен",
упорядник художнього
збірника „З душі та серця"

Щиро дякуємо за підтримку Фундації!

Від часу появи попереднього числа сторінки Фундації ім. Івана Багряного прислали пожертви такі особи та організації: 2,150 дол. – **Оксана** та **Леонід Мостовичі** на видання спогадів в Україні; 1,500 дол. – **Маруся** й **Іван Гнипи** (з них 1,000 дол. для сиріт в Дніпропетровську, а решта – на пресовий фонд журналу „Бористен", бюлетеня „Наша церква – Київський патріярхат" та інші цілі); 1,000 дол. – **Фундація „Самопоміч"** в Чикаґо для Товариства української мови, яке очолює Віра Боднарук; 700 дол. – **анонімний жертводавець** (пожертви на пресовий фонд журналів „Березіль" та „Бористен", газету „Літературна Україна" та на потреби Фундації); 400 дол. – **Галина Свічковська;** 200 дол. – **Іван Юхименко** для потреб української громади в Миргороді на Полтавщині: по 100 дол. – **Віктор Бабанський** – для сиріт, **Григорій Шмигуль** та **Пауліна Дяченко** – для сиріт в пам'ять чоловіка Миколи; по 50 дол. – **Леонард Луценко, Володимир Григоренко, Богдан Неганів** та **Олександер Власенко** – для сиріт; 40 дол. – **Олександер Полець** – на пресовий фонд журналу „Бористен; по 30 дол. – **Григорій Білоус** та **Оля Карпенко;** 15 дол. – **Данило Томащук.**

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й прохає й далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати пресовим органам, які дбають про українську мову, правдиву історію та український народ, допомагати сиротам, видавництвам та на інші варті допомоги цілі!

Історія казок Івана Багряного

У видавництві „Смолоскип" 2011 року вийшли друком дві книги – Івана Багряного казки „Про лелек та Павлика-мандрівника" та „Телефон". Перша казка розповідає про фантастичні пригоди хлопчика у далеких світах, які переконують дітей, що найкраще жити вдома, в Україні.

В 1943 році І. Багряний переховувався від ґестапо в одній родині в Галичині, де написав свій твір „Тигролови". Тоді ним опікувалася родина, яка мала сина, що мав три з половиною роки. І. Багряний не виходив з своєї кімнати, але до нього приходив в гості той хлопчина й питався, що вуйко пише. Він сказав, що пише книгу, й він може писати. І. Багряний давав йому свої написані листки й кольоровий олівець, на яких він також щось „писав". Той хлопчина питався, чи вуйко щось напише й для таких, як він. І. Багряний обіцяв, що напише. І щойно 1947 року свою обіцянку хлопцеві виконав.

Друга книга називається „Телефон". Це – гумористична лірична віршована розповідь з національними кольоритами, яка вийшла 1960 року в Новім Ульмі, Німеччина. Обидві книги ілюстрував сам автор.

Книги вийшли накладом 2,000 примірників на гарному крейдяному папері з кольоровими картинами птахів, звірів, риб та хлопчика, як у виданнях в роки життя автора книг.

Коротке вступне слово до кожної казки написав про автора казок Олександер Шугай – представник Фундації ім. І. Багряного в Києві. Згадані вище казки можна придбати в Фундації за 5 дол. кожна, приславши належність на адресу Фундації.

Книга В. Вечерського – не про Росію

Не часто можна побачити на поличках американських бібліотек книги про Україну англійською мовою. Недавно в передмісті Чикаґо я побачив в бібліотеці „Castles and Fortresses of Ukraine" книгу, видану в Києві 2005 року англійською мовою. Автор її – Віктор Вечерський.

Книга містить понад 300 гарних кольорових світлин замків, фортець та церков та докладний їх опис. Більшість фотографій зробив Сергій Тарасов.

Але в книзі немає карти України, щоб читач міг уявити, в якій частині України знаходяться описані історичні будови. Назви подано за російською транскрипцією, а саме – Кієв, Львов, Черніґов, Житомір, Ровно, Тернополь, Одєсса, Остроґ, Ужґород і так далі.

Про українські поселення за роки Київської Русі написано, що це старі російські поселення (Russian villages). Американець буде думати, що Київська Русь – це Росія, бо ж там жили росіяни.

В книзі немає передмови чи вступу, який ширше чи докладніше роз'яснив би, що мова в цій книзі йде про територію України від часів заснування Київської Русі, й описані замки, фортеці та церкви належать до історії українського народу, історії України, а не Росії.

Василь Коновал

**Дописи і листи до Фундації ім. Івана Багряного, членські внески і пожертви просимо посилати на адресу:
Bahriany Foundation, 811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights, IL 60005 USA.
Сторінку редагує Олексій Коновал.**

Тризна у світлу пам'ять Уляни Старосольської відбулася в Ню-Йорку

Лідія Слиж

НЮ-ЙОРК. – 13 січня родина св. п. Уляни Старосольської і членки 64-го Відділу Союзу Українок Америки (СУА) вшанували 40-ий день її відходу до вічности.

Були відправлені Служба Божа і Панахида в Українській католицькій церкві св. Юра, а відтак у приміщенні Товариства „Самопоміч" відбулася тризна.

Ярослава Ґеруляк, родичка покійної і голова 64-го Відділу СУА, привітала присутніх і запросила до спільної молитви. Відтак вона надала слово Ларисі Зєлик, яка пояснила, що за давньою народною традицією на поминальному столі обов'язково повинна бути помана з трьома свічками та коливо.

Помана – це обрядовий похоронний хліб округлої форми, багато прикрашений, з шишкою з тіста посередині. Коливо – пшениця, розведена медом, яка є обов'язковою стравою на поминках.

З любов'ю ділилися присутні за столом своїми спогадами про У. Старосольську. Автор цих рядків пригадала, як, ставши членкою 64-го Відділу СУА, на кожних сходинах відчувала, що У. Старосольська була душею цього відділу. Будучи культурно-освітньою референткою, У. Старосольська кожного разу проводила культурну програму, яка була і пізнавальною, і розважальною водночас. Вона володіла сильним духом волі, яким запалювала всіх навколо себе. Та сила духу напевно допомогла їй прожити майже 100 літ (бракувало чотири місяці).

Наталка Соневицька висловила думку, що хоча У. Старосольська прожила важке життя, та за всіх обставин завжди залишалася Людиною з великої букви, при тому володіла тонким почуттям гумору. Присутні послухали у виконанні Н. Соневицької вірші Мирослави Мирошниченко „Спомин дитинства", присвячений У. Старосольській, яку авторка знала ще з дитинства, і „Кетскильські гори", в яких У. Старосольська любила перебувати під час літніх вакацій, бо нагадували їй „схили мого Карпатського хребта".

Братанок покійної Володимир Старосольський пригадав, як багато бажаючих пробували перекласти англійською мовою книжку У. Старосольської „Розкажу вам про Казахстан", та всі спроби були марними. Ніхто з них не міг передати того життєдайного духу, яким пройняла ця книга.

Проф. Юрій Шевельов високо оцінив її і відзначив, що ця книга є найдобріша, найбеззлобніша серед книг, написаних про совєтську каторгу. Книга все-таки знайшла свого перекладача. В. Старосольський вважає, що переклад Марійки Уляновича є дуже вдалим і відображає правдиву людську гідність, з якою написана ця книга.

Я. Рубель пригадала епізод з книги „Велика гра" Юрія Старосольського, брата У. Старосольської, в якому йдеться про те, як під час вивозу до Казахстану У. Старосольської разом з мамою, Дарією Шухевич-Старосольською і молодшим братом Ігорем в товарному потязі, в жахливих умовах, молода У. Старосольська підтримувала всіх на дусі, допомагала хворим і немічним пережити цю важку подорож, адже була пластункою і знала, що людям треба помагати.

Наталка Дума розповіла, що їй довелося працювати з У. Старосольською від перших днів, коли канцелярію СУА було перенесено з Філядельфії до Ню-Йорку. В той час Н. Дума працювала адміністратором, а У. Старосольська – першим редактором журналу „Наше життя" в Ню-Йорку. Робоча атмосфера у присутності У. Старосольської була дуже приємною, вона завжди була гостинною і давала добрі поради. Коли вона відійшла з цієї посади, ніхто вже не міг її замінити, і в канцелярії СУА її дуже бракувало.

До цього В. Старосольський додав, що У. Старосольська могла мати дуже добру роботу в місті, але вона зрезиґнувала, бо хотіла працювати там, де їй більше відповідало – між своїми людьми і для своїх людей.

Лаврентія Туркевич заспівала при супроводі бандури щедрівку „Жала Улянка шовкову траву", присвятивши її світлій пам'яті своєї тети У. Старосольської.

Ще багато добрих, теплих спогадів про У. Старосольську було висловлено союзянками в той день. Усе відбувалося згідно з давніми українськими традиціями, які свого часу описав дідусь покійної, визначний етнограф Володимир Шухевич у п'ятитомному виданні „Гуцульщина".

На тризні промовляє Лариса Зєлик.

Запалення свічок на тризні св. п. Уляни Старосольської. (Фото: Володимир Ткаченко)

Моє листування з св. п. Юрієм Ференцевичем

До першої річниці відходу у вічність

Микита Петік,
Київ

Я вже давно і фундаментально цікавлюсь історією, і для тих, хто хоч трохи мене знає, це вже не секрет. У січні 2011 року я зовсім випадково почав листуватися з ветераном Дивізії „Галичина"Юрієм Ференцевичем.

Налагодити контакти з дивізійниками я старався довгий час, але в силу різних причин це не виходило.

Зрештою, я написав листа з проханням про допомогу авторові блогу „Вісті комбатанта", попросив контактів з дивізійниками, якщо такі є, а також запитав за фільм Тараса Химича „У рамках долі. Історія УНА", бо хотів зробити показ у своїй станиці. Приблизно через тиждень я отримав листа від Ю. Ференцевича. У ньому він розповів про себе:

„Друже Микито! Я називаюсь Юрій Ференцевич, член 16-го Куреня УПС [Уладу Пластових Сеньйорів] „Бурлаки". Вернувшись з пластового лещератського табору, дістав по інтернеті вістку від мого знайомого Ігора Аркуші з Тернополя, що Ви зацікавлені історією Дивізії „Галичина". Я родом зі Львова, живу в Америці від 1950 року. У Львові закінчив середню школу у 1943 році, належав до 1-го Куреня „Передових". Пласт за німецької окупації діяв під назвою „Виховні Спільноти Української Молоді".

Разом з членами куреня вступив добровольцем в ряди Дивізії. 18 липня 1943 року виїхав першим транспортом на вишкіл. Відбув рекрутський вишкіл, опісля підстаршинський при протипіхотних гарматах і як підстаршина 13-ої сотні 31-го полку брав участь в боях під Бродами, щасливо вирвався з оточення 22 липня 1944 року. Дійшов з іншими до збірного пункту в селі Лінці коло Середнього на Закарпатті. 24 серпня повернувся з іншими до військового полігону в Нойгамері, а в перших днях вересня поїхав на фронт у Словаччину в бойовій групі Вільднера.

Був важко поранений, 14 березня 1945 року повернувся до видоровчої сотні запасного полку Дивізії в Австрії. Після капітуляції разом з приблизно 10,000 вояками опинився в таборі полонених в Італії. У січні 1947 року передали мене американцям в Німеччині, вийшов на волю 25 квітня 1947 року. У Мюнхені зустрів своїх товаришів, там вже діяв Пласт, і я вступив до Куреня „Бурлаки".

Вчився, працював в Пласті. У 1950 році виїхав з рідною до Аме-

(Закінчення на стор. 18)

Юрій Ференцевич в молоді роки.

Екслібрис родини Ференцевичів, виконаний Ґоґом Слупчинським.

Книжка Павла Грицака „Вежі і кулемети", подарована Микиті Петіку.

Василь Пірус боровся за волю України

25 січня в інтернаті для осіб старшого віку в селі Петрики під Тернополем упокоївся Василь Пірус – учасник українського національно-визвольного руху, воїн Української Повстанської Армії, політв'язень радянських тюрем і концтаборів. Поховали його 26 січня у рідному селі Заривинці Бучацького району Тернопільської області.

В. Пірус народився 22 липня 1922 року. У 1944 році вступив до УПА, був стрільцем, потім служив у військовій розвідці. У його родині чекісти вбили матір і тестя, а дружина з молодшим сином потрапила до Сибіру, старший син обгорів, захворів дорогою на заслання й помер. Кілька разів В. Пірус потрапляв у полон до німців і більшовиків, але йому вдавалось утікати. Багато бойових операцій провів у Бучацькій окрузі, був районовим провідником у Чорткові, ходив у рейди в Карпати, на Поділля, за Дністер.

19 грудня1948 року після рейду в Карпати В. Піруса заарештували і 1949 року в Чорткові засудили на 25 років ув'язнення і заслали на Колиму, де В. Пірус каторжною працею видобував золото. На Колимі він познайомився з політв'язнем Володимиром Сорокалітом і разом з ним таємно влаштовував святкування Різдва. Невдовзі В. Піруса привезли в Маґадан, де залишили працювати старшим санітаром у психіятричному корпусі.

У 1955 році В. Піруса разом з іншими каторжанами-інвалідами відіслали з Маґадану до Хабаровська, звідки етапували на Байкал, довезли аж до Ташкента, але знову повернули до станції Чуна Іркутської области. Через неспроможність до тяжкої фізичної праці В. Пірус працював на деревообробному комбінаті обліковцем, також закінчив курси пічників, електриків, шоферів.

У 1960 році В. Піруса перевезли у мордовський табір ЖХ-385/7, до камери смертників. Завдяки великій силі волі й особливим умінням йому вдалося самолікуванням подолати важку хворобу, вирватися з лабет смерти й понад 40 років після того повноцінно жити.

У таборі він був безпідставно звинувачений у побитті працівника охорони і забраний в закриту зону, де були вже Юрій Шухевич, Анатолій Лупиніс. Карателі неодноразово намагалися примусити В. Піруса написати покаянну заяву, але безрезультатно.

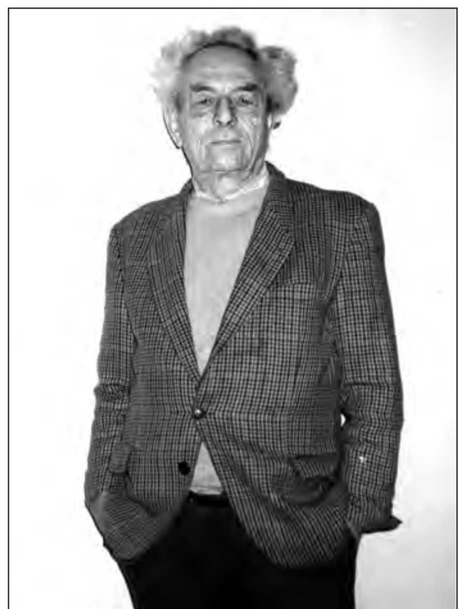
У 1972 році останнім місцем, куди було етаповано В. Піруса, став уральський табір ч. 35, а 22 грудня 1973 року його звільнено. Він поїхав до села Печонка Челябінської области, де мешкала в бараку на засланні дружина, влаштувався працювати у колгоспі. Родина дуже бідувала.

Восени 1975 року В. Пірус повернувся в Україну, але оселитися в рідних місцях йому не дозволили. Він поїхав у село Нижні Торгаї на Херсонщині, до колишнього політв'язня Василя Кулинина, працював на фермі. Постійно перебував під наглядом КҐБ. При нагоді забрав з Уралу дружину. У 2003 році оселився на Тернопіллі.

У 2006 році В. Пірус написав разом з Яремою Ткачуком і видав книжку „Іскра з некутого копита" (Львів. „Сполом". 2006. 280 стор.).

Вічна пам'ять борцеві за незалежну Україну!

Василь Овсієнко

Св. п. Василь Пірус

Моє листування...

(Закінчення зі стор. 17)

рики, де теж включився в пластову працю. Працював на різних постах, починаючи від впорядника, зв'язкового, кошового, станичного, опісля був членом, а згодом головою Крайової Пластової Старшини і Головою Головної Пластової Булави.

У 1990 році вперше приїхав в Україну. У Львові допомагав організувати „Галицьке Братство" колишніх вояків 1-ої УД УНА. Від того часу щороку в липні або і частіше буваю у Львові. Як голова „Братства Охорони Воєнних Могил" організував з дивізійниками в Галичині, головно у Львові, розшуки полеглих в боях в Бродському котлі дивізійників. В околиці прориву з оточення засновано цвинтар з капличкою, де перепоховуємо знайдені тлінні останки полеглих. Також будуємо пам'ятники на місцях боїв. Займалися теж відновленням знищених цвинтарів УСС з 1915 років.

Це так коротко про себе. У Львові ми заснували теж Курінь УСП і УПС „Бурлаки" – „Бурлацьку Ватагу", члени якої допомагають дивізійникам у нашій праці. Про фільм Тараса Химича мені відомо, але я його не маю, спитаю, де і як можна його дістати. Я є теж членом Крайової Управи „Братства дивізійників" в Америці і Головної Управи, яка є в Торонто, Канада.

В мене багато праці, наприклад, мій курінь почав у 1954 році влаштовувати лещетарські табори, в тім я теж беру участь. Табори численно зростали, і від кількох років число учасників обмежене до 85 юнаків і юначок.

Я беру участь в організації і адміністрації таборів. Команда і булава в руках головно старших пластунів. Цьогорічний табір (від 25 до 31 грудня) був дуже успішний.

Бажаю Вам, друже, радісних Свят Різдва Христового, смачної куті, грімкої коляди та всього добра та успіхів в Новому Році! Мандруй! В дорогу!

Ю. Ференцевич".

З цього розпочалося наше листування з Ю. Ференцевичем. Розповідав він про себе багато, особливо про сучасний стан Пласту в Америці.

В одному з своїх перших листів Ю. Ференцевич попросив мою поштову адресу, бо хотів надіслати спогади свого друга-бурлаки і ще деяку літературу. Я написав її, а потім навіть і забув, що таке було. Не знаю, як описати свої емоції, коли я отримав от таку бандеролю з США.

В ній були дві книжки – спогади бурлаки Павла Грицака „Вежі і кулемети", а також збірка статтей про Броди з особистої бібліотеки Ференцевичів, про що свідчить наклейка на обгортці.

Книжку видано 1951 року в Мюнхені. Окрім книжок, були кілька поштових листівок, присвячені річниці боїв під Бродами, та невеликий лист він Ю. Ференцевича, де він обіцяв відповісти на запитання, багато з яких я йому задавав за час нашого листування.

На жаль, відповісти на більшість з них він не встиг. 9 лютого 2011 року я надіслав листа, де дякував за отриману бандеролю. 14 лютого Ю. Ференцевич відійшов на Вічну ватру.

Мені дуже прикро, що не мав змоги поспілкуватися з Ю. Ференцевичем особисто. Але навіть від тої невеликої частини спілкування з ним я зрозумів, що то була людина неабиякої сили та завзятості. Він став прикладом не тільки для мене, але і для всіх пластунів, бо „не зламав своїх присяг", незважаючи на жодні викиди долі.

Ділимося сумною вісткою, що в неділю, 29 січня 2012 р. в Reisterstown, MD, відійшла у вічність наша найдорожча ДРУЖИНА і МАМА

св.п.

МАРІЯ ОЛЬГА ВАСИЛЮК

з дому Демчук

нар. в 1950 р. в Німеччині.

ПАНАХИДА була відправлена в середу, 1 лютого 2012 р. а ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 2 лютого в Українській православній церкві св. Михаїла в Балтиморі, а відтак на православному цвинтарі св. Андрія в Балтиморі.

Залишилися у смутку:

муж – АНТОНІЙ
діти – ЮЛЯ і ВІКТОР
двоюрідна сестра – ДАРІЯ СОХАНІВСЬКА з дітьми
двоюрідний брат – АНДРІЙ ГАДЗЕВИЧ з дружиною РОМАНОЮ і дітьми
двоюрідна сестра – АННА ВОЙЧЕШКО
дальша родина в Польщі й Україні.

Вічна Її пам'ять

Президія Середовища Української Головної Визвольної Ради

ділиться сумною вісткою з членами й українською громадою, що 22 листопада 2011 р., переставився у Божу вічність, на 87 році багатотрудивого життя

св. п.

РОМАН БАЙЛЯК

нар. 3 серпня 1925 р. у селі Павелче, сьогодні Павлівка, Івано-Франківська обл.

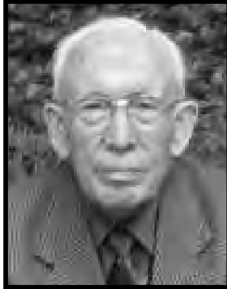
Член Середовища УГВР. Вояк Української Дивізії, Української Повстанської Армії і ветеран США Корейської війни, автор спогадів "Богунова тридорога".

Дружині Анні, ближчій і дальшій родині складаємо глибоке співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Ділимося сумною вісткою що 13 січня 2012 р, в день своїх 97-их уродин, відійшов у вічність в Raritan Bay Medical Center, Perth Amboy, NJ

св. п.
ВАСИЛЬ ЯЦКІВ

нар. 13 січня 1915 р. в Роґісках, Україна, наймолодший син Александра і Теклі Яцківих, брат Марії, Емілії, Анни і Михайла.

Під час Другої світової війни Василеві вдалося вислизнути з рук російського солдата, але остаточно попав в робітничий табір в Німеччині. Переживши інтернування, В. Яцків попав до табору для біженців в Cornberg, Німеччина. Цей табір був під наглядом Preparatory Commission of the International Refugee Organization. Ця організація прийняла на себе обов'язки залишені через UNRRA в зоні США. У 1949 р. дістав статус біженця у США та поселился в East Village в Ню-Йорку, де проживав понад шістдесят років. В. Яцків був членом Української католицької церкви св. Юра. Більшість своєї кар'єри працював в Sunshine Biscuits, Inc. in Sayreville, NJ. Був членом Bakery and Confectionery Workers' International Union of America. В 1979 р. відійшов на емеритуру з поста менеджера та присвятив свій час родині та церкві.

ПАНАХИДА відбулася 17 січня 2012 р. в Maliszewski Funeral Home, South River, NJ.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 18 січня в Saint Mary of Ostrabrama Roman Catholic Church, а відтак на українському цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишилися у смутку:

Анна Жеромська з мужем Войцєхом, South River, NJ
Емілія Раячіць з мужем Мілорадом, Brooklyn, NY
Ольга Патрило, Brooklyn, NY
Вітолд і Моніка Крупінські з дітьми Софією і Михайлом
Бриджит Раячіць з мужем Петром
дальша родина в Европі.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що в понеділок, 23 січня 2012 р. з волі Всевишнього відійшов у вічність, проживши 85 років, наш найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДЗЯДЗЬО, БРАТ і РОДИЧ

св. п.
інж. ЮРІЙ ДИХДАЛА

дослідник і консультант біохемічної індустрії, відданий член Української Католицької Церкви, член Товариства Українських Інженерів Америки, член Українських Ветеранів.

У глибокому смутку залишилися:

дружина	– ЛІДІЯ
сини	– ЕВГЕН з дітьми ЮРІЄМ і ДОЛТОНОМ
	– РОМАН з дружиною КЕЛІ і дітьми КАЛІН, АНДРІЙКОМ і ЕРІН
доньки	– НЕЛЯ з мужем РАБ і дітьми ЕШЛІ, ДОМІНІК і БРЕДЛІ
	– МАРІЧКА з мужем ЕРІК
сестра	– ІРЕНА
родини	– ЛЕХМАН, КОРЧИНСЬКІ, ЛЕВИЦЬКІ, МЕЛЬНИК, ДАХНІВСЬКІ, ХОМА та

ближча і дальша родина в Україні, Америці і Канаді.

ПАНАХИДА була відправлена у четвер, 26 січня 2012 р. в похоронному заведенні Gutkowski Funeral Home.

ПОХОРОН відбувся у п'ятницю, 27 січня в Українській католицькій церкві свв. Петра і Павла в Бріджпорті, ПА, а відтак на парафіяльному цвинтарі. Покійний спочиває біля своїх батьків о. Евгена і Павліни Дихдала і сватів о. Володимира і Ольги Корчинських.

Вічна Йому Пам'ять!

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У БОЖУ ВІЧНІСТЬ нашого найдорожчого БАТЬКА, ДІДУСЯ і ПРАДІДА

св. п.
ВАСИЛЯ ДУДИНСЬКОГО

були відправалені

СЛУЖБИ БОЖІ

в четвер, 2 лютого 2012 р.

у слідуючих церквах:

- Пресвятої Трійці, Кергонксон, Н. Й.;
- св. Андрія, Гемптонбурґ, Н. Й.;
- св. Юрія, Львів, Україна;
- св. Андрія, Львів, Україна.

Про молитви за душу Покійного, котрий ціле своє життя присвячував час і зусилля іншим людям, яким потрібна була допомога, просять діти, внуки і правнуки.

Вічна Йому Пам'ять!

З великим болем ділимося сумною вісткою, що по короткій, несподіваній недузі, на саме Різдво, 7 січня 2012 р., відійшла у вічність наша найдорожча ДРУЖИНА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

св. п.
СТЕФАНІЯ М. ЛЕСЬКІВ

нар. 9 січня 1930 р.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відслужив о. Ігор Вовк дня 9 січня 2012 р. в день уродин Покійної в церкві св. Йосафата в селі Переволока Бучацького району, а відтак похорон відбувся на цвинтарі в рідному селі.

Горем прибиті:

чоловік	– ВАСИЛЬ
син	– БОГДАН з ІРОЮ і родиною
дочки	– МАРУСЯ з родиною
	– НАДЯ з ДМИТРОМ і родиною
тіточний брат	– ВАСИЛЬ ПЕЛЕЩУК з родиною в Америці

ближча і дальша родина.

Просимо о молитви для Покійної.

Нехай буде Їй вічная пам'ять!